Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 207/2009

z dnia 26 lutego 2009 r.

w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

(Wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**A1**	Traktat o przystąpieniu Chorwacji (2012)	L 112	21	24.4.2012

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 207/2009

z dnia 26 lutego 2009 r.

w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

(Wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 308,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ([2]) zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ([3]). Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinna zostać sporządzona jego wersja ujednolicona.

(2) Należy wspierać harmonijny rozwój działalności gospodarczej w całej Wspólnocie oraz ciągły i zrównoważony wzrost poprzez zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego, który funkcjonuje właściwie i oferuje warunki podobne do istniejących na rynku krajowym. W celu stworzenia takiego rynku i uczynienia go w większym stopniu rynkiem jednolitym muszą być zniesione nie tylko bariery dla swobodnego przepływu towarów i usług oraz ustanowione przepisy zapewniające, że konkurencja nie będzie zakłócona, ale dodatkowo muszą być stworzone warunki prawne, które pozwolą przedsiębiorstwom na dostosowanie ich działalności produkcyjnej oraz dystrybucyjnej lub świadczenia usług do skali wspólnotowej. W tym celu znaki towarowe pozwalające na odróżnienie towarów i usług przedsiębiorstw w ten sam sposób w całej Wspólnocie, bez względu na granice, powinny znaleźć się wśród instrumentów prawnych będących do dyspozycji przedsiębiorstw.

(3) Dla kontynuowania wymienionych celów Wspólnoty wydaje się niezbędne ustanowienie przepisów wspólnotowych dla znaków towarowych, na podstawie których przedsiębiorstwa mogą otrzymać w ramach jednolitego postępowania wspólnotowe znaki towarowe, którym przyznano jednolitą ochronę i które wywołują jednolite skutki na całym terytorium Wspólnoty. Tak wyrażona zasada jednolitego charakteru wspólnotowego znaku towarowego znaku ma mieć zastosowanie, jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.

(4) Bariera terytorialności praw przyznawanych właścicielom znaków towarowych przez ustawodawstwa państw członkowskich nie może być zniesiona przez zbliżenie ustawodawstw. W celu prowadzenia nieograniczonej działalności gospodarczej na terenie całego rynku wewnętrznego z korzyścią dla przedsiębiorstw niezbędne są znaki towarowe regulowane jednolitym prawem wspólnotowym stosowanym bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich.

([1]) Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 79.
([2]) Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1.
([3]) Zob. załącznik I.

▼B

(5) Ponieważ Traktat nie przewiduje szczególnych uprawnień dla ustanowienia takiego instrumentu prawnego, stosuje się art. 308 Traktatu.

(6) Jednakże prawo wspólnotowe dotyczące znaków towarowych nie zastępuje ustawodawstw państw członkowskich w zakresie znaków towarowych. W istocie nie wydaje się uzasadnione, aby wymagać od przedsiębiorstw składania wniosków o rejestrację swoich znaków towarowych jako wspólnotowych znaków towarowych; krajowe znaki towarowe pozostają nadal niezbędne dla przedsiębiorstw, które nie chcą chronić swoich znaków towarowych na poziomie wspólnotowym.

(7) Prawo do wspólnotowego znaku towarowego można uzyskać wyłącznie w drodze rejestracji, a rejestracji tej odmawia się w szczególności w sytuacji, gdy znak nie posiada jakichkolwiek znamion odróżniających, gdy jest niezgodny z prawem lub jeśli narusza wcześniejsze prawa.

(8) Ochrona udzielana zarejestrowanemu znakowi towarowemu, która w szczególności ma mu zapewnić funkcję wskazania pochodzenia, powinna być całkowita w przypadku identyczności między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Ochrona powinna mieć zastosowanie również do przypadków podobieństwa między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Pojęcie podobieństwa należy interpretować w odniesieniu do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, którego ocena zależy od wielu czynników, w szczególności rozpoznawalności znaku towarowego na rynku, mogącego powstać skojarzenia ze znakiem używanym lub zarejestrowanym, stopnia podobieństwa między znakiem towarowym i oznaczeniem, między określonymi towarami lub usługami, powinno stanowić szczególny warunek dla takiej ochrony.

(9) Z zasady swobodnego przepływu towarów wynika, że właściciel wspólnotowego znaku towarowego nie może zakazać używania tego znaku osobie trzeciej w stosunku do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu we Wspólnocie z tym znakiem towarowym przez niego lub za jego zgodą, chyba że istnieją uzasadnione przyczyny sprzeciwu właściciela dla dalszego obrotu towarami.

(10) Nie istnieje uzasadnienie dla ochrony wspólnotowych znaków towarowych lub, ochrony przeciwko nim, wszelkich znaków zarejestrowanych przed nimi, chyba że te znaki towarowe są rzeczywiście używane.

(11) Wspólnotowy znak towarowy powinien być traktowany jako przedmiot własności istniejący niezależnie od przedsiębiorstwa, którego towary lub usługi są oznaczone. Powinien on być zbywalny, z zastrzeżeniem jednak nadrzędnej konieczności niewprowadzania w błąd opinii publicznej w rezultacie takiego zbycia. Powinien on również móc być obciążony zabezpieczeniem na rzecz osoby trzeciej oraz stanowić przedmiot licencji.

(12) W celu wykonania prawa o znakach towarowych ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do każdego znaku towarowego konieczne są środki administracyjne na poziomie wspólnotowym. Dlatego niezbędne jest, zachowując obecną strukturę instytucjonalną Wspólnoty oraz równowagę sił, aby przewidzieć Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) niezależny w sprawach technicznych i posiadający autonomię prawną, administracyjną i finansową.

▼B

W w tym celu jest konieczne i właściwe, aby wspomniany urząd miał formę organu wspólnotowego, posiadającego osobowość prawną i wykonującego uprawnienia wykonawcze powierzone mu niniejszym rozporządzeniem i funkcjonującego w ramach prawa wspólnotowego, nie naruszając kompetencji instytucji wspólnotowych.

(13) Konieczne jest zapewnienie stronom, których dotyczą decyzje Urzędu, ochrony prawnej w sposób odpowiadający szczególnemu charakterowi prawa o znakach towarowych. W tym celu przewiduje się ustanowienie przepisów umożliwiających odwoływanie się od decyzji ekspertów oraz różnych wydziałów Urzędu. Jeżeli organ administracyjny, którego decyzja jest zaskarżona nie zmienia decyzji, istnieje możliwość odwołania się do Izby Odwoławczej Urzędu, która rozstrzyga w tej sprawie. Orzeczenia Izb Odwoławczych są z kolei zaskarżalne do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, który ma właściwość w zakresie unieważniania lub zmiany zaskarżonej decyzji.

(14) Na mocy art. 225 ust. 1 akapit pierwszy Traktatu WE Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji skarg określonych w szczególności w art. 230 Traktatu WE, z wyjątkiem skarg powierzonych izbom sądowym lub skarg zastrzeżonych na mocy Statutu dla Trybunału Sprawiedliwości. Właściwość przyznana Trybunałowi Sprawiedliwości na mocy niniejszego rozporządzenia w sprawach unieważniania i zmiany orzeczeń sądów odwoławczych jest odpowiednio wykonywana w pierwszej instancji przez Sąd.

(15) Aby wzmocnić ochronę wspólnotowych znaków towarowych, państwa członkowskie ustalą, uwzględniając własny system krajowy, możliwie ograniczoną liczbę sądów krajowych pierwszej i drugiej instancji, mających właściwość w sprawach o naruszenie i ważność wspólnotowych znaków towarowych.

(16) Orzeczenia dotyczące ważności i naruszenia wspólnotowego znaku towarowego są skuteczne i obejmują całe terytorium Wspólnoty, jako że jest to jedyny sposób uniknięcia sprzecznych orzeczeń ze strony sądów i Urzędu oraz zapewnienia, że jednolity charakter wspólnotowych znaków towarowych nie zostanie naruszony. Przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. o jurysdykcji, uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych ([1]) powinny mieć zastosowanie do wszystkich czynności prawnych odnoszących się do wspólnotowych znaków towarowych, z wyjątkiem wypadków, w których niniejsze rozporządzenie przewiduje odstępstwo od tych przepisów.

(17) Należy unikać sprzecznych orzeczeń wydanych w oparciu o powództwa dotyczące tych samych czynów i stron, które są wnoszone w oparciu o wspólnotowy znak towarowy i odpowiadające mu krajowe znaki towarowe. W tym celu, jeżeli powództwa wnoszone są w tym samym państwie członkowskim, sposób, w jaki zostają one rozstrzygnięte, jest sprawą należącą do krajowych przepisów proceduralnych, których niniejsze rozporządzenie nie narusza, natomiast gdy powództwa te są wnoszone w różnych państwach członkowskich, właściwe wydaje się stosowanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 44/2001 w sprawie zawisłości sporu i powództw powiązanych.

([1]) Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

▼B

(18) W celu zapewnienia pełnej autonomii i niezależności Urzędu uważa się za niezbędne wyposażenie go w autonomiczny budżet, którego przychody pochodzą głównie z opłat ponoszonych przez użytkowników systemu. Jednakże nadal stosuje się wspólnotową procedurę budżetową w sytuacjach dotyczących wszelkich subsydiów obciążających budżet ogólny Wspólnot Europejskich. Ponadto kontrola sprawozdań finansowych powinna być wykonywana przez Trybunał Obrachunkowy.

(19) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności dotyczące rozporządzenia odnoszącego się do opłat oraz rozporządzenia wykonawczego, powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji [1],

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Wspólnotowy znak towarowy

1. Znaki towarowe dla towarów lub usług, zarejestrowane na warunkach i w sposób przewidziany w niniejszym rozporządzeniu, zwane są dalej „wspólnotowymi znakami towarowymi”.

2. Wspólnotowy znak towarowy ma charakter jednolity. Wywołuje on ten sam skutek w całej Wspólnocie: może on być zarejestrowany, zbyty, być przedmiotem zrzeczenia się lub decyzji stwierdzającej wygaśnięcie praw właściciela znaku lub unieważnienie znaku, a jego używanie może być zakazane jedynie w odniesieniu do całej Wspólnoty. Zasadę tę stosuje się, jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.

Artykuł 2

Urząd

Ustanawia się Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), zwany dalej „Urzędem”.

Artykuł 3

Zdolność do czynności prawnych

Do celów wykonania niniejszego rozporządzenia spółki i inne podmioty prawne są uznawane za osoby prawne, jeżeli na mocy przepisów je regulujących posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, do zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz do pozywania i bycia pozywanym.

[1] Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

▼B

TYTUŁ II

PRAWO ODNOSZĄCE SIĘ DO ZNAKÓW TOWAROWYCH

SEKCJA 1

Definicja i uzyskanie wspólnotowego znaku towarowego

Artykuł 4

Oznaczenia, które może zawierać wspólnotowy znak towarowy

Wspólnotowy znak towarowy może składać się z jakiekolwiek oznaczenia, które można przedstawić w formie graficznej, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, rysunków, liter, cyfr, kształtu towarów lub ich opakowań, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.

Artykuł 5

Osoby, które mogą być właścicielami wspólnotowych znaków towarowych

Właścicielem wspólnotowego znaku towarowego może być każda osoba fizyczna lub prawna, łącznie z podmiotami prawa publicznego.

Artykuł 6

Sposób uzyskiwania wspólnotowego znaku towarowego

Wspólnotowy znak towarowy uzyskuje się poprzez rejestrację.

Artykuł 7

Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji

1. Nie są rejestrowane:

a) znaki towarowe, które nie spełniają wymagań art. 4;

b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;

c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług;

d) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych;

e) oznaczenia, które składają się wyłącznie z:

   (i) kształtu wynikającego z charakteru samych towarów;

   (ii) kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego;

   (iii) kształtu zwiększającego znacznie wartość towaru;

f) znaki towarowe, które są sprzeczne z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami;

▼B

g) znaki towarowe, które ze względu na swój charakter mogą wprowadzać w błąd opinię publiczną, na przykład co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usługi;

h) znaki towarowe, na które właściwe władze nie wydały zezwolenia, których odmowa rejestracji następuje na mocy art. 6b konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej, zwanej dalej „konwencją paryską”;

i) znaki towarowe, które zawierają odznaki, godła lub herby, inne niż określone w art. 6b konwencji paryskiej i które są przedmiotem szczególnego interesu publicznego, chyba że na ich rejestrację uzyskano zezwolenie właściwych władz;

j) znaki towarowe win, które zawierają lub składają się z oznaczeń geograficznych identyfikujących wina, lub wyrobów spirytusowych, które zawierają lub składają się z oznaczeń geograficznych identyfikujących wyroby spirytusowe, w odniesieniu do takich win i wyrobów spirytusowych, które nie posiadają takiego pochodzenia;

k) znaki towarowe zawierające lub składające się z nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ([1]), których dotyczy jedna z sytuacji objętych przez art. 13 wspomnianego rozporządzenia i które dotyczą tego samego typu produktu, pod warunkiem że zgłoszenie znaku towarowego do rejestracji zostało złożone po dacie zgłoszenia do rejestracji w Komisji nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

2. Ustęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją tylko w części Wspólnoty.

3. Ustęp 1 lit. b), c) i d) nie ma zastosowania, jeżeli w następstwie używania znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w odniesieniu do towarów lub usług, dla których występuje się o rejestrację.

Artykuł 8

Względne podstawy odmowy rejestracji

1. W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli:

a) jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których wnioskuje się o rejestrację, są identyczne z towarami lub usługami, dla których wcześniejszy znak towarowy jest chroniony;

b) z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.

([1]) Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

▼B

2. Do celów ust. 1 „wcześniejsze znaki towarowe” oznaczają:

a) znaki towarowe następujących rodzajów, w odniesieniu do których data złożenia wniosku o rejestrację jest wcześniejsza od daty wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego, biorąc pod uwagę, w odpowiednim przypadku, prawo pierwszeństwa w odniesieniu do tych znaków towarowych:

   (i) wspólnotowe znaki towarowe;

   (ii) znaki towarowe zarejestrowane w państwie członkowskim lub, w przypadku Belgii, Niderlandów lub Luksemburga, w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;

   (iii) znaki towarowe rejestrowane na mocy międzynarodowych uzgodnień obowiązujących w państwie członkowskim;

   (iv) znaki towarowe zarejestrowane na mocy międzynarodowych porozumień będących w mocy we Wspólnocie;

b) zgłoszenia znaków towarowych określone w lit. a), z zastrzeżeniem ich rejestracji;

c) znaki towarowe, które w dniu dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, lub odpowiednio w dniu zastrzeżenia pierwszeństwa dla zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, są powszechnie znane w państwie członkowskim w znaczeniu, w jakim wyrażenie „powszechnie znane” jest używane w art. 6a konwencji paryskiej.

3. W wyniku sprzeciwu właściciela znaku towarowego, znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku gdy agent lub przedstawiciel właściciela znaku towarowego występuje o rejestrację na swoją rzecz bez zgody właściciela, chyba że agent lub przedstawiciel usprawiedliwi swoje działanie.

4. W przypadku sprzeciwu właściciela niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w obrocie gospodarczym o znaczeniu większym niż lokalne, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku i w zakresie, w jakim ustawodawstwo wspólnotowe lub prawo państwa członkowskiego regulują taki znak:

a) prawa do tego znaku zostały nabyte przed datą wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego;

b) oznaczenie to daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego znaku towarowego.

5. Ponadto w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego w rozumieniu ust. 2, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli jest on identyczny lub podobny do wcześniejszego znaku i jest zarejestrowany dla towarów lub usług, które nie są podobne do tych, dla których wcześniejszy znak jest zarejestrowany, jeżeli, w przypadku wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, cieszy się on renomą we Wspólnocie i, w przypadku wcześniejszego krajowego znaku towarowego, cieszy się on renomą w danym państwie członkowskim i jeżeli używanie bez uzasadnionego powodu tego znaku towarowego przynosiłoby nienależyte korzyści z tego powodu lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy takiego wcześniejszego znaku towarowego.

▼B

SEKCJA 2

Skutki wspólnotowego znaku towarowego

Artykuł 9

Prawa przyznane przez wspólnotowy znak towarowy

1. Wspólnotowy znak towarowy przyznaje właścicielowi wyłączne prawa do tego znaku. Właściciel znaku jest uprawniony do zakazania wszelkim stronom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

a) oznaczenia identycznego ze wspólnotowym znakiem towarowym dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których wspólnotowy znak towarowy jest zarejestrowany;

b) oznaczenia, w przypadku którego z powodu jego identyczności lub podobieństwa do wspólnotowego znaku towarowego oraz identyczności lub podobieństwa towarów lub usług, których dotyczy wspólnotowy znak towarowy i to oznaczenie, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo *s*kojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;

c) oznaczenia identycznego lub podobnego do wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano wspólnotowy znak towarowy, w przypadku gdy cieszy się on renomą we Wspólnocie i w przypadku gdy używanie tego oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny powoduje nienależną korzyść z powodu lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wspólnotowego znaku towarowego.

2. Na podstawie warunków określonych ust. 1 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;

b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

d) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie.

3. Prawa przyznane przez wspólnotowy znak towarowy są skuteczne wobec stron trzecich z dniem opublikowania rejestracji znaku towarowego. Jednakże można dochodzić odpowiedniego odszkodowania w odniesieniu do spraw wynikłych po dacie opublikowania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, które to sprawy po opublikowaniu rejestracji znaku byłyby zakazane na mocy tej publikacji. Sąd rozpatrujący sprawę nie może wydać orzeczenia co do istoty sprawy, dopóki rejestracja nie zostanie opublikowana.

Artykuł 10

Reprodukcja wspólnotowego znaku towarowego w słownikach

Jeżeli reprodukcja wspólnotowego znaku towarowego w słowniku, encyklopedii lub w podobnym zbiorze informacji stwarza wrażenie, że stanowi on nazwę rodzajową towarów lub usług, dla których znak towarowy jest zarejestrowany, wydawca utworu zapewnia, na żądanie właściciela wspólnotowego znaku towarowego, aby reprodukcji znaku towarowego, najpóźniej w następnym wydaniu publikacji, towarzyszyło wskazanie, że jest to zarejestrowany znak towarowy.

▼B

Artykuł 11

Zakaz używania wspólnotowego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta lub przedstawiciela

W przypadku gdy wspólnotowy znak towarowy jest zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby będącej właścicielem znaku towarowego bez zgody właściciela, właściciel ma prawo do wniesienia sprzeciwu wobec używania jego znaku przez jego agenta lub przedstawiciela, jeżeli nie wyraził na to zgody, chyba że agent lub przedstawiciel usprawiedliwi swoje działanie.

Artykuł 12

Ograniczenie skutków wspólnotowego znaku towarowego

Wspólnotowy znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania stronie trzeciej używania w obrocie:

a) jej nazwiska (nazwy) lub adresu;

b) oznaczeń dotyczących rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub też innych właściwości towarów lub usług;

c) znaku towarowego, jeżeli jest to niezbędne dla wskazania przeznaczenia towarów lub usług, w szczególności będących akcesoriami lub częściami zapasowymi;

pod warunkiem że używanie jest zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu.

Artykuł 13

Wyczerpanie praw przyznanych przez wspólnotowy znak towarowy

1. Wspólnotowy znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Wspólnoty pod tym znakiem towarowym przez właściciela lub za jego zgodą.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadku, jeżeli właściciel ma prawnie uzasadnione powody, aby sprzeciwiać się dalszemu obrotowi towarami, w szczególności jeżeli stan towarów ulega zmianie lub pogorszeniu po ich wprowadzeniu do obrotu.

Artykuł 14

Uzupełniające stosowanie prawa krajowego odnoszącego się do naruszenia

1. Skutki wspólnotowego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom niniejszego rozporządzenia. W innych przypadkach naruszenie wspólnotowego znaku towarowego podlega prawu krajowemu odnoszącemu się do naruszenia krajowego znaku towarowego zgodnie z przepisami tytułu X.

2. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla wnoszenia powództw w sprawach wspólnotowego znaku towarowego na mocy ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego w szczególności odpowiedzialności cywilnej oraz nieuczciwej konkurencji.

▼B

3. Mające zastosowanie przepisy proceduralne ustala się zgodnie z przepisami tytułu X.

SEKCJA 3

Używanie wspólnotowego znaku towarowego

Artykuł 15

Używanie wspólnotowego znaku towarowego

1. Jeżeli w okresie pięciu lat od rejestracji wspólnotowy znak towarowy nie był rzeczywiście używany przez właściciela we Wspólnocie w stosunku do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, lub jeżeli takie używanie było zawieszone przez nieprzerwany okres pięciu lat, wspólnotowy znak towarowy podlega sankcjom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, chyba że istnieją usprawiedliwione powody jego nieużywania.

W rozumieniu akapitu pierwszego za „używanie" uważa się również:

a) używanie wspólnotowego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany;

b) umieszczanie wspólnotowego znaku towarowego na towarach lub na ich opakowaniach we Wspólnocie wyłącznie w celu wywozu.

2. Używanie wspólnotowego znaku towarowego za zgodą właściciela uważa się za dokonane przez właściciela.

SEKCJA 4

Wspólnotowy znak towarowy jako przedmiot własności

Artykuł 16

Traktowanie wspólnotowego znaku towarowego jako krajowego znaku towarowego

1. Jeżeli art. 17–24 nie stanowią inaczej, wspólnotowy znak towarowy jako przedmiot własności traktowany jest w całości i na całym terytorium Wspólnoty tak jak krajowy znak towarowy zarejestrowany w państwie członkowskim, w którym według rejestru wspólnotowych znaków towarowych:

a) właściciel ma swoją siedzibę lub swoje miejsce zamieszkania w dacie dokonywania oceny;

b) jeżeli lit. a) nie stosuje się, właściciel znaku ma przedsiębiorstwo w dacie dokonywania oceny.

2. W przypadkach nieprzewidzianych w ust. 1 państwo członkowskie, określone w tym ustępie, jest państwem członkowskim, w którym Urząd ma swoją siedzibę.

3. Jeżeli dwie lub więcej osób wymienionych jest w rejestrze wspólnotowych znaków towarowych jako współwłaściciele, ust. 1 stosuje się do pierwszego wymienionego współwłaściciela; jeżeli tej reguły nie można zastosować, przepis ma zastosowanie do kolejnych współwłaścicieli w porządku, w jakim są wymienieni. W przypadku gdy ust. 1 nie ma zastosowania do żadnego ze współwłaścicieli, stosuje się ust. 2.

▼B

Artykuł 17

Przeniesienie

1. Wspólnotowy znak towarowy może być przeniesiony, niezależnie od przeniesienia przedsiębiorstwa, w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany.

2. Przeniesienie całości przedsiębiorstwa obejmuje przeniesienie wspólnotowego znaku towarowego, z wyjątkiem przypadku gdy zgodnie z przepisami regulującymi przeniesienie istnieje umowa stanowiąca inaczej lub okoliczności wyraźnie stanowią inaczej. Przepis ten stosuje się do umownego zobowiązania do przeniesienia przedsiębiorstwa.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 przeniesienie wspólnotowego znaku towarowego wymaga formy pisemnej i podpisu stron umowy, z wyjątkiem przypadku gdy przeniesienie wynika z orzeczenia; w przeciwnym razie przeniesienie jest nieważne.

4. W przypadku gdy z dokumentów przeniesienia wynika wyraźnie, że wspólnotowy znak towarowy może wprowadzać w błąd opinię publiczną w odniesieniu do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, Urząd odmawia wpisu do rejestru przeniesienia, chyba że następca prawny zgadza się na ograniczenie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego do towarów lub usług, w odniesieniu do których nie będzie wprowadzał w błąd.

5. Na żądanie jednej ze stron przeniesienie wpisuje się do rejestru i publikuje.

6. Do momentu wpisania przeniesienia do rejestru następca prawny nie może powoływać się na prawa wynikające z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

7. W przypadku konieczności przestrzegania terminów w kontaktach z Urzędem następca prawny może składać odpowiednie oświadczenia do Urzędu po otrzymaniu przez ten Urząd wniosku o wpis do rejestru przeniesienia znaku towarowego.

8. Wszystkie dokumenty, które wymagają przekazania do wiadomości właścicielowi wspólnotowego znaku towarowego zgodnie z art. 79, przekazywane są osobie zarejestrowanej jako właściciel.

Artykuł 18

Przeniesienie znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta

W przypadku gdy wspólnotowy znak towarowy został zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby, która jest właścicielem tego znaku towarowego, bez zgody właściciela, właściciel uprawniony jest do wystąpienia o przeniesienie na jego rzecz wspomnianej rejestracji, chyba że agent lub przedstawiciel usprawiedliwi swoje działanie.

Artykuł 19

Prawa rzeczowe

1. Wspólnotowy znak towarowy może, niezależnie od przedsiębiorstwa, stanowić zabezpieczenie lub przedmiot praw rzeczowych.

▼B

2. Na wniosek jednej ze stron prawa wymienione w ust. 1 wpisywane są do rejestru i publikowane.

Artykuł 20

Wszczęcie egzekucji

1. Wspólnotowy znak towarowy może być przedmiotem egzekucji.

2. W zakresie procedury wszczęcia egzekucji w odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego wyłączna właściwość należy do sądów oraz władz państwa członkowskiego, ustalonych zgodnie z art. 16.

3. Na wniosek jednej ze stron wszczęcie egzekucji jest wpisywane do rejestru i publikowane.

Artykuł 21

Postępowania upadłościowe

1. Jedynymi postępowaniami upadłościowymi, którymi może zostać objęty wspólnotowy znak towarowy, są postępowania wszczęte w państwach członkowskich, na których terytorium dłużnik posiada centrum podstawowych interesów.

Jednakże w przypadku gdy dłużnik jest zakładem ubezpieczeń lub instytucją kredytową, zdefiniowanymi w dyrektywie 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń ([1]) oraz w dyrektywie 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych ([2]), wspólnotowy znak towarowy może zostać objęty postępowaniem upadłościowym, gdy zostało ono wszczęte w państwie członkowskim, w którym taki zakład lub taka instytucja zostały zarejestrowane.

2. W przypadku współwłasności wspólnotowego znaku towarowego ust. 1 odnosi się do udziału współwłaściciela.

3. Jeżeli wspólnotowy znak towarowy jest objęty postępowaniem upadłościowym, na wniosek właściwego organu krajowego dokonywany jest stosowny wpis do rejestru oraz publikowany w Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych przewidzianym w art. 89.

Artykuł 22

Licencja

1. Wspólnotowy znak towarowy może być przedmiotem licencji udzielonej w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których znak ten jest zarejestrowany w całej Wspólnocie lub w jej części. Licencja może być wyłączna lub niewyłączna.

2. Właściciel wspólnotowego znaku towarowego może powoływać się na prawa nadane przez znak towarowy przeciwko licencjobiorcy, który narusza jakiekolwiek postanowienie umowy licencyjnej w odniesieniu do:

a) okresu jej obowiązywania;

([1]) Dz.U. L 110 z 20.4.2001, s. 28.
([2]) Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15.

▼B

b) formy objętej rejestracją, w jakiej znak towarowy może być używany;

c) zakresu towarów lub usług, dla których licencja jest udzielona;

d) terytorium, na którym znak może być używany; lub

e) jakości towarów wytworzonych lub usług świadczonych przez licencjobiorcę.

3. Bez uszczerbku dla postanowień umowy licencyjnej licencjobiorca może wystąpić z powództwem o naruszenie wspólnotowego znaku towarowego wyłącznie za zgodą właściciela tego znaku. Jednakże licencjobiorca wyłączny może wszcząć takie postępowanie, jeżeli właściciel znaku towarowego, po otrzymaniu oficjalnego wezwania, nie wytacza sam we właściwym terminie powództwa w sprawie naruszenia.

4. Licencjobiorca w celu uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę może być uprawniony do interwencji w sprawie o naruszenie, wszczętej przez właściciela wspólnotowego znaku towarowego.

5. Na wniosek jednej ze stron udzielenie lub przeniesienie licencji w zakresie wspólnotowego znaku towarowego wpisuje się do rejestru i publikuje.

Artykuł 23

Skutki prawne wobec stron trzecich

1. Czynności prawne określone w art. 17, 19 oraz 22 dotyczące wspólnotowego znaku towarowego wywołują skutki prawne wobec stron trzecich we wszystkich państwach członkowskich dopiero po wpisaniu ich do rejestru. Jednakże przed dokonaniem wpisu czynność taka wywołuje skutek prawny wobec stron trzecich, które nabyły prawa do znaku towarowego po dacie tej czynności, ale które wiedziały o tej czynności w momencie nabycia prawa.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadku osoby, która nabywa wspólnotowy znak towarowy lub prawa dotyczące wspólnotowego znaku towarowego w wyniku przeniesienia całości przedsiębiorstwa lub w ramach innej sukcesji pod tytułem ogólnym.

3. Skutki wobec stron trzecich czynności prawnych określonych w art. 20 reguluje ustawodawstwo państwa członkowskiego ustalone zgodnie z art. 16.

4. Do czasu wejścia w życie wspólnych dla państw członkowskich przepisów w dziedzinie upadłości skutki prawne wobec stron trzecich postępowania upadłościowego lub podobnego reguluje ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym jako pierwsze takie postępowanie zostało wszczęte w rozumieniu prawa krajowego lub konwencji mających zastosowanie w tej dziedzinie.

▼B

Artykuł 24

Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego jako przedmiot własności

Artykuły 16–23 stosuje się do zgłoszeń wspólnotowego znaku towarowego.

TYTUŁ III

ZGŁOSZENIE WSPÓLNOTOWEGO ZNAKU TOWAROWEGO

SEKCJA 1

Zgłaszanie i obowiązujące warunki

Artykuł 25

Zgłaszanie

1. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego jest dokonywane według wyboru zgłaszającego:

a) bezpośrednio w Urzędzie;

b) w centralnym urzędzie zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim lub w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu. Takie zgłoszenie wywołuje taki sam skutek, jak gdyby zostało dokonane tego samego dnia w Urzędzie.

2. Jeżeli zgłoszenie jest dokonywane w centralnym urzędzie zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim lub w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, odpowiedni urząd podejmuje wszelkie kroki, aby przekazać zgłoszenie do Urzędu w terminie dwóch tygodni od jego dokonania. Urząd może obciążyć zgłaszającego opłatą, która nie przekracza kosztów administracyjnych otrzymania i przekazania zgłoszenia.

3. Zgłoszenia przewidziane w ust. 2, które wpłyną do Urzędu po upływie dwóch miesięcy od daty ich dokonania, uważa się za dokonane z datą, w której wpłynęły do Urzędu.

4. Dziesięć lat po wejściu w życie rozporządzenia (WE) nr 40/94 Komisja sporządzi sprawozdanie dotyczące funkcjonowania systemu dokonywania zgłoszeń wspólnotowego znaku towarowego, łącznie z propozycjami zmiany tego systemu.

Artykuł 26

Warunki, jakie muszą spełniać zgłoszenia

1. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zawiera:

a) wniosek o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego;

b) informacje identyfikujące zgłaszającego;

c) wykaz towarów lub usług, w odniesieniu do których wnioskuje się o rejestrację;

d) przedstawienie znaku towarowego.

▼B

2. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego wymaga uiszczenia opłaty oraz, w odpowiednim przypadku, podlega jednej lub kilku opłatom w zależności od ilości klas.

3. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego musi spełniać warunki ustanowione w rozporządzeniu wykonawczym określonym w art. 162, ust. 1, zwanym dalej „rozporządzeniem wykonawczym".

Artykuł 27

Data zgłoszenia

Za datę dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego przyjmuje się dzień, w którym zgłaszający składa w Urzędzie dokumenty zawierające informacje określone w art. 26 ust. 1 lub, jeżeli zgłoszenie jest dokonywane w centralnym urzędzie zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim lub w Urzędzie Znaków Towarowych Beneluksu, dzień dokonania zgłoszenia w tym urzędzie, pod warunkiem uiszczenia opłaty za zgłoszenie w terminie jednego miesiąca od daty złożenia wymienionych dokumentów.

Artykuł 28

Klasyfikacja

Towary i usługi, dla których zgłasza się wspólnotowe znaki towarowe, klasyfikowane są zgodnie z systemem klasyfikacji określonym w rozporządzeniu wykonawczym.

SEKCJA 2

Pierwszeństwo

Artykuł 29

Prawo pierwszeństwa

1. Osoba, która należycie złożyła wniosek o znak towarowy w lub dla jakiegokolwiek państwa będącego stroną konwencji paryskiej lub Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, lub jej następcy prawni, korzysta do celów związanych z złożeniem wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego dla tego samego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług identycznych lub zawierających się w tych, dla których wniosek został złożony, z prawa pierwszeństwa przez okres sześciu miesięcy od daty złożenia pierwszego wniosku.

2. Każde zgłoszenie, które jest równoważne z prawidłowym zgłoszeniem na podstawie ustawodawstwa krajowego państwa, w którym zostało dokonane, lub na podstawie dwustronnych lub wielostronnych umów, powoduje powstanie prawa pierwszeństwa.

3. Prawidłowe zgłoszenie krajowe oznacza każde zgłoszenie, które jest wystarczające dla określenia daty jego dokonania niezależnie od dalszego losu tego zgłoszenia.

4. Późniejsze zgłoszenie znaku towarowego, który był przedmiotem wcześniejszego, pierwszego zgłoszenia w odniesieniu do tych samych towarów lub usług i którego dokonuje się w lub do tego samego państwa, uważa się za pierwsze zgłoszenie do celów określenia prawa pierwszeństwa, pod warunkiem że w momencie dokonania kolejnego zgłoszenia poprzednie zgłoszenie zostało wycofane, zaniechane lub

▼B

odrzucone bez udostępnienia go publicznie do wglądu i nie pozostawiło jakichkolwiek praw i nie stanowiło podstawy dla zastrzeżenia prawa pierwszeństwa. Wcześniejsze zgłoszenie nie może w związku z tym stanowić podstawy dla zastrzeżenia prawa pierwszeństwa.

5. Jeśli pierwszy wniosek został złożony w państwie, które nie jest stroną konwencji paryskiej ani Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, ust. 1–4 stosuje się tylko w takim zakresie, w jakim to państwo, zgodnie z opublikowanymi danymi, przyznaje na podstawie pierwszego wniosku, złożonego w Urzędzie i spełniającego warunki równoważne do określonych w niniejszym rozporządzeniu, prawo pierwszeństwa o równoważnym skutku.

Artykuł 30

Zastrzeżenie pierwszeństwa

Zgłaszający, który zamierza skorzystać z pierwszeństwa z wcześniejszego zgłoszenia, składa oświadczenie o pierwszeństwie oraz egzemplarz (kopię) wcześniejszego zgłoszenia. Jeżeli język wcześniejszego zgłoszenia nie jest jednym z języków Urzędu, zgłaszający przedstawia tłumaczenie wcześniejszego zgłoszenia w jednym z tych języków.

Artykuł 31

Skutek prawa pierwszeństwa

Skutkiem prawa pierwszeństwa jest uznanie daty pierwszeństwa za datę dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego do celów ustalenia, które prawa posiadają pierwszeństwo.

Artykuł 32

Równoważność zgłoszenia wspólnotowego i krajowego

Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego, któremu nadano datę zgłoszenia, jest równoważne w państwach członkowskich z prawidłowym zgłoszeniem krajowym, w odpowiednim przypadku z pierwszeństwem zastrzeganym dla zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

SEKCJA 3

Pierwszeństwo z wystawienia

Artykuł 33

Pierwszeństwo z wystawienia

1. Jeżeli zgłaszający wspólnotowy znak towarowy wystawił towary lub usługi oznaczone zgłaszanym znakiem podczas oficjalnej lub oficjalnie uznanej wystawy międzynarodowej podlegającej warunkom Konwencji o wystawach międzynarodowych podpisanej w Paryżu dnia 22 listopada 1928 r. i ostatnio zmienionej dnia 30 listopada 1972 r., może on, pod warunkiem dokonania zgłoszenia w terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego wystawienia towarów lub usług oznaczonych zgłaszanym znakiem, zastrzec prawo pierwszeństwa od tej daty w rozumieniu art. 31.

▼B

2. Zgłaszający, który zamierza zastrzec prawo pierwszeństwo zgodnie z ust. 1, przedstawia dowody, że wystawione towary lub usługi były oznaczone zgłaszanym znakiem, na warunkach ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym.

3. Pierwszeństwo z wystawienia przyznane w państwie członkowskim lub w państwie trzecim nie powoduje przedłużenia terminu pierwszeństwa ustanowionego w art. 29.

SEKCJA 4

Zastrzeżenie starszeństwa krajowego znaku towarowego

Artykuł 34

Zastrzeżenie starszeństwa krajowego znaku towarowego

1. Właściciel wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, łącznie ze znakiem towarowym zarejestrowanym w krajach Beneluksu lub zarejestrowanym na mocy porozumień międzynarodowych mających skutek w państwie członkowskim, który zgłasza identyczny znak towarowy do rejestracji jako wspólnotowy znak towarowy dla towarów lub usług identycznych z lub zawierających się wśród tych, dla których wcześniejszy znak jest zarejestrowany, może zastrzec dla wspólnotowego znaku towarowego starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do państwa członkowskiego, w którym lub dla którego znak ten jest zarejestrowany.

2. Jedynym skutkiem starszeństwa na podstawie niniejszego rozporządzenia jest uznanie, w przypadku gdy właściciel wspólnotowego znaku towarowego zrzeka się wcześniejszego znaku towarowego lub zezwala na jego wygaśnięcie, że ma on nadal te same prawa, które miałby, gdyby wcześniejszy znak towarowy nadal był zarejestrowany.

3. Starszeństwo zastrzeżone dla wspólnotowego znaku towarowego wygasa, jeżeli wcześniejszy znak towarowy, na podstawie którego zastrzeżono starszeństwo, wygasa lub zostaje unieważniony, lub jeżeli jego zrzeczenie się nastąpiło przed rejestracją wspólnotowego znaku towarowego.

Artykuł 35

Zastrzeżenie starszeństwa po rejestracji wspólnotowego znaku towarowego

1. Właściciel wspólnotowego znaku towarowego, który jest właścicielem wcześniejszego identycznego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, włącznie ze znakiem towarowym zarejestrowanym w krajach Beneluksu lub wcześniejszego identycznego znaku towarowego zarejestrowanego na podstawie przepisów międzynarodowych ze skutkiem w państwie członkowskim dla identycznych towarów lub usług, dla których zarejestrowany jest ten wcześniejszy znak, lub towarów lub usług zawartych w nich, może zastrzec starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do państwa członkowskiego, w którym lub dla którego znak ten jest zarejestrowany.

2. Artykuł 34 ust. 2 i 3 stosuje się.

▼B

TYTUŁ IV

PROCEDURA REJESTRACJI

SEKCJA 1

Rozpatrywanie zgłoszeń

Artykuł 36

Badanie warunków zgłoszenia

1. Urząd bada, czy:

a) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego spełnia warunki nadania daty zgłoszenia zgodnie z art. 27;

b) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego spełnia wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu oraz wymogi ustanowione w rozporządzeniu wykonawczym;

c) w odpowiednim przypadku, opłaty uzależnione od ilości klas zostały uiszczone w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku gdy zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nie spełnia warunków określonych w ust. 1, Urząd wzywa zgłaszającego do usunięcia braków lub dotrzymania warunków płatności w wyznaczonym terminie.

3. Jeżeli braki lub niedotrzymanie warunków płatności nie zostaną usunięte w wyznaczonym terminie zgodnie z ust. 1 lit. a), zgłoszenie nie jest rozpatrywane jako zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego. Jeżeli zgłaszający uwzględnia wniosek Urzędu, Urząd uznaje za datę dokonania zgłoszenia datę, w której usunięto braki lub dotrzymano warunków płatności.

4. Jeżeli braki stwierdzone zgodnie z ust. 1 lit. b) nie zostały usunięte w wyznaczonym terminie, Urząd odrzuca zgłoszenie.

5. Jeżeli niedotrzymanie warunków płatności stwierdzone zgodnie z ust. 1 lit. c) nie zostało usunięte w wyznaczonym terminie, zgłoszenie uważa się za wycofane, chyba że ze zgłoszenia wynika wyraźnie, które kategorie towarów lub usług obejmuje uiszczona opłata.

6. Nieprzestrzeganie wymagań dotyczących zastrzeżenia pierwszeństwa powoduje utratę prawa pierwszeństwa dla zgłoszenia.

7. Nieprzestrzeganie wymagań dotyczących zastrzeżenia starszeństwa krajowego znaku towarowego powoduje utratę tego prawa dla zgłoszenia.

Artykuł 37

Badanie bezwzględnych podstaw odmowy

1. W przypadku gdy na mocy art. 7 znak towarowy nie kwalifikuje się do rejestracji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego, zgłoszenie odrzuca się w odniesieniu do tych towarów lub usług.

▼B

2. W przypadku gdy znak towarowy zawiera element, który nie jest odróżniający, i jeżeli włączenie tego elementu do znaku towarowego może stwarzać wątpliwości co do zakresu ochrony znaku towarowego, Urząd może żądać jako warunku rejestracji znaku towarowego, aby zgłaszający oświadczył, że nie będzie rościł wyłącznego prawa do tego elementu. Każde zrzeczenie się jest publikowane, w zależności od przypadku, łącznie ze zgłoszeniem lub rejestracją wspólnotowego znaku towarowego.

3. Zgłoszenie nie może być odrzucone, zanim zgłaszający miał możliwość wycofania lub zmiany zgłoszenia lub przedstawienia swoich uwag.

SEKCJA 2

Poszukiwania

Artykuł 38

Poszukiwania

1. Po nadaniu przez Urząd daty dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego sporządza on wspólnotowe sprawozdanie z poszukiwań, wskazując w nim te ujawnione wcześniejsze wspólnotowe znaki towarowe lub zgłoszenia wspólnotowych znaków towarowych, które mogą zostać przywołane na mocy art. 8 przeciwko rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku.

2. Jeżeli zgłaszający wspólnotowy znak towarowy zawiera w zgłoszeniu wniosek o sporządzenie sprawozdania z poszukiwań także przez centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej państw członkowskich i wnosi odpowiednią, przewidzianą z tego tytułu opłatę w czasie wyznaczonym na jej uiszczenie, Urząd przekazuje, z chwilą zgłoszenia dla wspólnotowego znaku towarowego daty jego dokonania, kopię zgłoszenia centralnym urzędom zajmującym się ochroną własności przemysłowej z każdego państwa członkowskiego, które powiadomiło Urząd o swojej decyzji o prowadzeniu poszukiwań w odniesieniu do zgłoszeń wspólnotowego znaku towarowego w ramach własnego rejestru znaków towarowych.

3. Każdy z centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej określonych w ust. 2 przekazuje do Urzędu, w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, sprawozdanie z poszukiwań, które albo wymienia te wcześniejsze krajowe znaki towarowe lub zgłoszenia znaków towarowych, których istnienie zostało ujawnione i które zgodnie z art. 8 mogą zostać przywołane przeciwko rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego, albo stwierdza, że poszukiwania nie ujawniły istnienia jakichkolwiek takich praw.

4. Sprawozdania z poszukiwań określone w ust. 3 są sporządzane w oparciu o standardowy formularz opracowany przez Urząd, po konsultacji z Radą Administracyjną, przewidzianą w art. 126 ust. 1, zwaną dalej „Radą Administracyjną”. Zasadnicze elementy tego formularza są określane w rozporządzeniu wykonawczym.

5. Urząd wpłaca kwotę na rzecz każdego centralnego urzędu zajmującego się ochroną własności przemysłowej za każde sprawozdanie z poszukiwań sporządzone przez taki urząd zgodnie z ust. 3. Kwota, jednakowa dla każdego urzędu, ustalana jest przez Komitet Budżetowy na podstawie decyzji podjętej większością trzech czwartych przedstawicieli państw członkowskich.

▼B

6. Urząd niezwłocznie przekazuje zgłaszającemu wspólnotowy znak towarowy wspólnotowe sprawozdanie z poszukiwań, a także wszelkie wymagane krajowe sprawozdania z poszukiwań, które otrzymał w terminie określonym w ust. 3.

7. Z chwilą publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, która nie może mieć miejsca przed upływem jednego miesiąca od dnia, w którym Urząd przekazuje zgłaszającemu sprawozdania z poszukiwań, Urząd powiadamia właścicieli wcześniejszych wspólnotowych znaków towarowych lub zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych wymienionych we wspólnotowym sprawozdaniu z poszukiwań o publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

SEKCJA 3

Publikacja zgłoszenia

Artykuł 39

Publikacja zgłoszenia

1. W przypadku gdy spełnione są wymogi, jakim musi odpowiadać zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego, i jeżeli upłynął termin określony w art. 38 ust. 7, zgłoszenie publikowane jest w zakresie, w jakim nie zostało odrzucone na podstawie art. 37.

2. W przypadku gdy po opublikowaniu zgłoszenie zostaje odrzucone na mocy art. 37, decyzja o jego odrzuceniu publikowana jest po jej uprawomocnieniu.

SEKCJA 4

Uwagi stron trzecich oraz sprzeciw

Artykuł 40

Uwagi stron trzecich

1. Każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujący wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może, po opublikowaniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, złożyć do Urzędu uwagi na piśmie, wyjaśniając w szczególności, na mocy których podstaw z art. 7 znak towarowy nie może być zarejestrowany z urzędu. Podmioty te nie są stronami w postępowaniu przez Urzędem.

2. Uwagi określone w ust. 1 przekazywane są zgłaszającemu, który może się do nich ustosunkować.

Artykuł 41

Sprzeciw

1. W terminie trzech miesięcy od daty opublikowania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego może być wniesiony sprzeciw wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, na takiej podstawie, że znak nie może być zarejestrowany na mocy art. 8:

a) przez właścicieli wcześniejszych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2, jak również licencjobiorców upoważnionych przez właścicieli tych znaków towarowych w odniesieniu do art. 8 ust. 1 i 5;

▼B

b) przez właścicieli znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 3;

c) przez właścicieli wcześniejszych znaków lub oznaczeń określonych w art. 8 ust. 4 i przez osoby uprawnione na podstawie odpowiednich przepisów krajowych do wykonywania tych praw.

2. Zgłoszenie sprzeciwu wobec rejestracji znaku towarowego może być również dokonane na warunkach ustanowionych w ust. 1 w przypadku opublikowania zgłoszenia zmienionego zgodnie z art. 43 ust. 2 zdanie drugie.

3. Sprzeciw sporządza się w formie pisemnej i określa on podstawy, na jakich jest oparty. Sprzeciw uznaje się za prawidłowo wniesiony dopiero po uiszczeniu opłaty. W terminie wyznaczonym przez Urząd osoba wnosząca sprzeciw przedstawia stan faktyczny, dowody i argumenty na poparcie swojego stanowiska.

Artykuł 42

Rozpatrywanie sprzeciwu

1. Rozpatrując sprzeciw, Urząd wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd uwag dotyczących materiałów przedstawionych przez inne strony lub Urząd.

2. Na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany we Wspólnocie w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany i które przytacza on jako uzasadnienie swojego sprzeciwu, lub że istnieją usprawiedliwione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był w tym terminie zarejestrowany od co najmniej pięciu lat. Wobec braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany tylko dla części towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany, do celów rozpatrywania sprzeciwu uznawany jest on za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług.

3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony, używaniem we Wspólnocie.

4. Urząd może, jeżeli uzna to za stosowne, wezwać strony do zawarcia ugody.

5. Jeżeli rozpatrywanie sprzeciwu ujawnia, że znak towarowy nie może być zarejestrowany w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których zgłoszono wspólnotowy znak towarowy, zgłoszenie w odniesieniu do tych towarów lub usług odrzuca się. W przeciwnym razie sprzeciw odrzuca się.

6. Decyzja o odrzuceniu zgłoszenia publikowana jest, gdy staje się prawomocna.

▼B

SEKCJA 5

Wycofanie, ograniczenie, zmiana i podział zgłoszenia

Artykuł 43

Wycofanie, ograniczenie oraz zmiana zgłoszenia

1. Zgłaszający może w każdej chwili wycofać zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego lub ograniczyć zawarty w nim wykaz towarów lub usług. W przypadku gdy zgłoszenie zostało już opublikowane, publikuje się również wycofanie lub ograniczenie.

2. W innych przypadkach zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego może być zmienione na wniosek zgłaszającego tylko w celu korekty adresu i nazwiska (nazwy) zgłaszającego, błędów językowych lub maszynowych lub oczywistych pomyłek, pod warunkiem że taka korekta nie zmienia istotnie znaku towarowego lub nie rozszerza wykazu towarów lub usług. W przypadku gdy zmiany dotyczą sposobu przedstawienia znaku towarowego lub wykazu towarów lub usług i jeżeli te zmiany dokonane są po publikacji zgłoszenia, zgłoszenie znaku towarowego publikowane jest jako zmienione.

Artykuł 44

Podział zgłoszenia

1. Zgłaszający może dokonać podziału zgłoszenia, oświadczając, że część towarów lub usług ujętych w pierwotnym zgłoszeniu będzie przedmiotem jednego lub kilku wydzielonych zgłoszeń. Towary lub usługi ujęte w wydzielonych zgłoszeniach nie powinny pokrywać się z towarami lub usługami zgłoszenia pierwotnego lub zawartymi w innych zgłoszeniach wydzielonych.

2. Oświadczenie o podziale jest niedopuszczalne:

a) jeżeli, w przypadku gdy wpłynął sprzeciw dotyczący zgłoszenia pierwotnego, takie oświadczenie zmierza do wprowadzenia podziału towarów lub usług, których dotyczy sprzeciw, do czasu gdy decyzja Wydziału Sprzeciwów stała się prawomocna lub zakończenia w inny sposób postępowania sprzeciwowego;

b) w terminach określonych w rozporządzeniu wykonawczym.

3. Oświadczenie o podziale musi być zgodne z przepisami określonymi w rozporządzeniu wykonawczym.

4. Oświadczenie o podziale podlega opłacie. Oświadczenie to uznaje się za niezłożone do czasu uiszczenia opłaty.

5. Podział jest skuteczny od dnia wpisania go do akt prowadzonych przez Urząd i dotyczących pierwotnego zgłoszenia.

6. Wszelkie wnioski i zgłoszenia oraz wszelkie wniesione opłaty dotyczące pierwotnego zgłoszenia, złożone przed dniem otrzymania przez Urząd oświadczenia o podziale, traktuje się jako wniesione i uiszczone także w odniesieniu do wydzielonego lub wydzielonych zgłoszeń. Opłaty dotyczące pierwotnego zgłoszenia, które zostały uiszczone przed datą złożenia oświadczenia o podziale zgłoszenia, nie podlegają zwrotowi.

▼B

7. Wydzielone zgłoszenie zachowuje datę dokonania zgłoszenia oraz datę pierwszeństwa i datę starszeństwa zgłoszenia pierwotnego.

SEKCJA 6

Rejestracja

Artykuł 45

Rejestracja

W przypadku gdy zgłoszenie spełnia wymagania niniejszego rozporządzenia i jeżeli nie został wniesiony żaden sprzeciw w terminie określonym art. 41 ust. 1 lub jeżeli sprzeciw został odrzucony na podstawie prawomocnej decyzji, znak towarowy jest rejestrowany jako wspólnotowy znak towarowy, pod warunkiem że opłata rejestracyjna została uiszczona w wyznaczonym terminie. W przypadku nieuiszczenia opłaty w tym terminie zgłoszenie uważa się za wycofane.

TYTUŁ V

CZAS TRWANIA, PRZEDŁUŻENIE, ZMIANA I PODZIAL WSPÓLNOTOWYCH ZNAKÓW TOWAROWYCH

Artykuł 46

Czas trwania rejestracji

Wspólnotowy znak towarowy rejestrowany jest na okres 10 lat od daty dokonania zgłoszenia. Rejestracja może być przedłużona zgodnie z art. 47 na kolejne okresy dziesięcioletnie.

Artykuł 47

Przedłużenie

1. Rejestrację wspólnotowego znaku towarowego przedłuża się na wniosek właściciela znaku towarowego lub każdej innej osoby wyraźnie przez niego upoważnionej pod warunkiem uiszczenia opłaty.

2. Urząd powiadamia właściciela wspólnotowego znaku towarowego oraz każdą inną osobę posiadającą wpisane do rejestru prawo w odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego o wygaśnięciu rejestracji w odpowiednim czasie przed wspomnianym wygaśnięciem. Urząd nie ponosi odpowiedzialności za nieudzielenie takiej informacji.

3. Wniosek o przedłużenie składa się w terminie sześciu miesięcy upływającym ostatniego dnia miesiąca, w którym kończy się ochrona. Opłaty uiszcza się także w tym terminie. Wniosek może być złożony i opłaty uiszczone również w terminie następnych sześciu miesięcy, następującego po dniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, pod warunkiem uiszczenia dodatkowej opłaty w tym terminie.

4. W przypadku złożenia wniosku lub uiszczenia opłat tylko w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których wspólnotowy znak towarowy jest zarejestrowany, rejestrację przedłuża się tylko dla tych towarów lub usług.

▼B

5. Przedłużenie staje się skuteczne następnego dnia po wygaśnięciu obowiązującej rejestracji. Przedłużenie wpisuje się do rejestru.

Artykuł 48

Zmiana

1. Wspólnotowy znak towarowy nie może być zmieniony w rejestrze w okresie rejestracji lub w trakcie jej przedłużenia.

2. Jednakże gdy wspólnotowy znak towarowy zawiera nazwisko (nazwę) i adres właściciela, jakiekolwiek ich zmiany niewpływające w istotny sposób na tożsamość znaku towarowego, jaki został pierwotnie zarejestrowany, mogą być wpisane do rejestru na wniosek właściciela.

3. Publikacja wpisanej do rejestru zmiany zawiera przedstawienie zmienionego wspólnotowego znaku towarowego. Strony trzecie, których prawa mogą być naruszone w wyniku tej zmiany, mogą sprzeciwić się wpisaniu do rejestru tej zmiany w terminie trzech miesięcy od daty publikacji.

Artykuł 49

Podział rejestracji

1. Właściciel wspólnotowego znaku towarowego może podzielić rejestrację oświadczając, że niektóre towary lub usługi zawarte w pierwotnej rejestracji będą stanowić przedmiot jednej lub kilku wydzielonych rejestracji. Towary lub usługi zawarte w wydzielonych w rejestracjach nie mogą pokrywać się z towarami lub usługami ujętymi w rejestracji pierwotnej lub zawartymi w innych wydzielonych rejestracjach.

2. Oświadczenie o podziale jest niedopuszczalne:

a) jeżeli, w przypadku gdy wpłynął wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw lub unieważnienie pierwotnej rejestracji, takie oświadczenie zmierza do wprowadzenia podziału towarów lub usług, które objęte są wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie rejestracji, do czasu gdy decyzja Wydziału Unieważnień stała się prawomocna lub ostatecznego zakończenia w inny sposób postępowania;

b) jeżeli, w przypadku gdy przed sądem wspólnotowych znaków towarowych zawisła sprawa z powództwa wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, takie oświadczenie zmierza do wprowadzenia podziału towarów lub usług, które są objęte pozwem wzajemnym, do czasu wpisania do rejestru rozstrzygnięcia wymienionego sądu wspólnotowych znaków towarowych zgodnie z art. 100 ust. 6.

3. Oświadczenie o podziale musi być zgodne z przepisami określonymi w rozporządzeniu wykonawczym.

4. Oświadczenie o podziale podlega opłacie. Oświadczenie to uznaje się za niezłożone do czasu uiszczenia opłaty.

5. Podział jest skuteczny od dnia wpisania go do rejestru.

▼B

6. Wszystkie skierowane do Urzędu żądania i wnioski oraz opłaty przekazane w odniesieniu do pierwotnej rejestracji przed dniem wpłynięcia oświadczenia o podziale traktuje się jako wniesione i uiszczone także w odniesieniu do wydzielonych rejestracji. Opłaty dotyczące pierwotnej rejestracji, które zostały uiszczone przed datą złożenia oświadczenia o podziale rejestracji, nie podlegają zwrotowi.

7. Wydzielona rejestracja zachowuje datę zgłoszenia oraz datę pierwszeństwa i datę starszeństwa zgłoszenia pierwotnego.

TYTUŁ VI

ZRZECZENIE SIĘ, WYGAŚNIĘCIE I UNIEWAŻNIENIE

SEKCJA 1

Zrzeczenie się

Artykuł 50

Zrzeczenie się

1. Zrzeczenie się wspólnotowego znaku towarowego może dotyczyć niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany.

2. Zrzeczenie się znaku towarowego przez właściciela zgłasza się do Urzędu w formie pisemnej. Staje się ono skuteczne z chwilą wpisu do rejestru.

3. Zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko za zgodą właściciela prawa wpisanego do rejestru. Jeżeli licencja jest wpisania do rejestru, zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko w przypadku, gdy właściciel znaku udowodni, że powiadomił licencjobiorcę o swoim zamiarze zrzeczenia się; wpisu takiego dokonuje się po upływie terminu przewidzianego w rozporządzeniu wykonawczym.

SEKCJA 2

Podstawy wygaśnięcia

Artykuł 51

Podstawy wygaśnięcia

1. Wygaśnięcie prawa właściciela wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:

a) w przypadku gdy w okresie pięciu lat znak towarowy nie był w rzeczywiście używany we Wspólnocie w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, i że nie istnieją usprawiedliwione powody nieużywania; jednakże żadna osoba nie może występować z roszczeniem w celu stwierdzenia wygaśnięcia praw właściciela do wspólnotowego znaku towarowego w przypadku gdy w okresie między upływem pięcioletniego terminu i wniesieniem wniosku lub roszczenia wzajemnego rzeczywiste używanie znaku towarowego zostało rozpoczęte lub wznowione; jednakże rozpoczęcie lub wznowienie używania znaku w okresie trzech

▼B

miesięcy przed złożeniem wniosku lub roszczenia wzajemnego, rozpoczynającym się po upływie nieprzerwanego okresu pięciu lat nieużywania, nie jest uwzględniane w przypadku gdy przygotowania do rozpoczęcia lub wznowienia używania znaku mają miejsce dopiero wówczas, gdy właściciel znaku dowiedział się, że wniosek lub roszczenie wzajemne mogą być wniesione;

b) w przypadku gdy w wyniku działania lub braku działania właściciela znak towarowy stał się nazwą zwykle używaną w obrocie dla towaru lub usługi, w odniesieniu do których jest zarejestrowany;

c) w przypadku gdy w wyniku używania przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą w odniesieniu do towarów lub usług, dla których ten znak towarowy jest zarejestrowany, znak towarowy może wprowadzić w błąd opinię publiczną, w szczególności w zakresie charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego tych towarów lub usług.

2. W przypadku gdy podstawy stwierdzenia wygaśnięcia praw istnieją jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których wspólnotowy znak towarowy jest zarejestrowany, stwierdza się wygaśnięcie prawa właściciela jedynie w odniesieniu do tych towarów lub usług.

SEKCJA 3

Podstawy unieważnienia

Artykuł 52

Bezwzględne podstawy unieważnienia

1. Nieważność wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:

a) w przypadku gdy wspólnotowy znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7;

b) w przypadku gdy zgłaszający działał w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia znaku towarowego.

2. W przypadku gdy wspólnotowy znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d), nie można jednakże stwierdzić jego nieważności, jeżeli w wyniku jego używania uzyskał on po jego rejestracji odróżniający charakter w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany.

3. W przypadku gdy podstawa unieważnienia istnieje jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których wspólnotowy znak towarowy jest zarejestrowany, stwierdza się nieważność znaku towarowego jedynie w odniesieniu do tych towarów lub usług.

Artykuł 53

Względne podstawy unieważnienia

1. Nieważność wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:

a) w przypadku gdy istnieje wcześniejszy znak towarowy określony w art. 8 ust. 2 i jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 1 lub w ust. 5 tego artykułu;

▼B

b) w przypadku gdy istnieje znak towarowy określony w art. 8 ust. 3 i jeżeli spełnione są warunki określone w tym ustępie;

c) w przypadku gdy istnieje wcześniejsze prawo określone w art. 8 ust. 4 i jeżeli spełnione są warunki określone w tym ustępie.

2. Nieważność wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się również na podstawie wniosku złożonego do Urzędu lub na podstawie powództwa wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, w przypadku gdy używanie tego znaku towarowego może zostać zabronione z uwagi na inne, wcześniej nabyte prawo na mocy ustawodawstwa wspólnotowego lub prawa krajowego, które zapewniają taką ochronę, w szczególności:

a) prawo do nazwy (nazwiska);

b) prawo do wizerunku;

c) prawo autorskie;

d) prawo własności przemysłowej.

3. Nie można stwierdzić nieważności wspólnotowego znaku towarowego, w przypadku gdy właściciel prawa określonego w ust. 1 lub 2 wyraźnie zezwolił na rejestrację wspólnotowego znaku towarowego przed wniesieniem wniosku o stwierdzenie nieważności lub roszczenia wzajemnego.

4. W przypadku gdy właściciel jednego z praw określonych w ust. 1 lub 2 uprzednio wnioskował o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego lub wniósł roszczenie wzajemne w postępowaniu w sprawie naruszenia, nie może on składać nowego wniosku o stwierdzenie nieważności lub wnosić roszczenia wzajemnego na podstawie innych wymienionych praw, na które mógłby się powołać dla poparcia swojego pierwszego wniosku lub roszczenia wzajemnego.

5. Artykuł 52 ust. 3 stosuje się.

Artykuł 54

Ograniczenie powstałe w wyniku przyzwolenia

1. Właściciel wspólnotowego znaku towarowego, który przyzwalał przez pięć następujących po sobie lat na używanie późniejszego wspólnotowego znaku towarowego we Wspólnocie i był świadomy tego używania, nie może wnosić na podstawie wcześniejszego znaku towarowego ani o stwierdzenie nieważności późniejszego znaku, ani sprzeciwiać się używaniu późniejszego znaku w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego wspólnotowego znaku towarowego dokonano w złej wierze.

2. W przypadku gdy właściciel wcześniejszego krajowego znaku towarowego określonego w art. 8 ust. 2 lub innego wcześniejszego znaku określonego w art. 8 ust. 4 przyzwalał przez pięć następujących po sobie lat na używanie późniejszego wspólnotowego znaku towarowego w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy znak towarowy lub inne wcześniejsze oznaczenie było chronione i był świadomy tego używania, nie może wnosić na podstawie wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego oznaczenia o stwierdzenie nieważności późniejszego znaku lub sprzeciwiać się używaniu późniejszego znaku w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego wspólnotowego znaku towarowego dokonano w złej wierze.

▼B

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2, właściciel późniejszego wspólnotowego znaku towarowego nie jest uprawniony do sprzeciwiania się używaniu wcześniejszego prawa, nawet jeżeli na prawo to nie można się powołać przeciw późniejszemu wspólnotowemu znakowi towarowemu.

SEKCJA 4

Skutki wygaśnięcia oraz unieważnienia

Artykuł 55

Skutki wygaśnięcia oraz unieważnienia

1. Uważa się, że wspólnotowy znak towarowy od daty złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub roszczenia wzajemnego nie powoduje skutków określonych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim stwierdzono wygaśnięcie praw właściciela. Na wniosek jednej ze stron może zostać ustalona w decyzji data wcześniejsza, z jaką wystąpiła jedna z podstaw stwierdzenia wygaśnięcia.

2. Uważa się, że wspólnotowy znak towarowy od początku nie powoduje skutków określonych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim stwierdzono jego nieważność.

3. Z zastrzeżeniem przepisów krajowych odnoszących się albo do roszczeń o odszkodowanie za szkody spowodowane przez niedbalstwo lub umyślność ze strony właściciela znaku towarowego oraz odnoszących się do bezpodstawnego wzbogacenia, wsteczny skutek stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia znaku towarowego nie ma wpływu na:

a) orzeczenia w sprawie naruszenia, które stały się prawomocne i które zostały wykonane przed orzeczeniem o stwierdzeniu wygaśnięcia lub unieważnieniu;

b) umowy zawarte przed wydaniem orzeczenia o stwierdzeniu wygaśnięcia lub unieważnieniu, jeżeli umowa ta została wykonana przed wydaniem takiego orzeczenia, jednakże zwrot kwot zapłaconych na podstawie stosownej umowy może być, w zakresie uzasadnionym okolicznościami, przedmiotem roszczeń na podstawie zasad słuszności.

SEKCJA 5

Postępowanie przed urzędem w sprawie wygaśnięcia lub unieważnienia

Artykuł 56

Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela wspólnotowego znaku towarowego lub o unieważnienie tego znaku może być złożony w Urzędzie:

a) jeżeli stosuje się art. 51 i 52 – przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów, które na podstawie warunków regulującego je ustawodawstwa posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu;

▼B

b) jeżeli w stosuje się art. 53 ust. 1 – przez osoby określone w art. 41 ust. 1;

c) jeżeli stosuje się art. 53 ust. 2 – przez właścicieli wcześniejszych praw określonych w tym przepisie lub przez osoby, które uprawnione są zgodnie z ustawodawstwem odpowiedniego państwa członkowskiego do wykonywania wspomnianych praw.

2. Wniosek składa się w formie uzasadnionego oświadczenia na piśmie. Uważa się go za złożony z chwilą uiszczenia opłaty.

3. Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie jest niedopuszczalny, jeżeli wniosek odnoszący się do tego samego przedmiotu i podstawy roszczenia oraz dotyczący tych samych stron, został rozstrzygnięty przez sąd państwa członkowskiego i jeżeli to orzeczenie stało się prawomocne.

Artykuł 57

Rozpatrywanie wniosku

1. W trakcie rozpatrywania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie Urząd wzywa strony, tak często jak jest to konieczne, do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub Urząd.

2. Na wniosek właściciela wspólnotowego znaku towarowego właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, będący stroną w postępowaniu o unieważnienie, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających datę złożenia wniosku o unieważnienie wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany we Wspólnocie w związku z towarami lub usługami, dla których został on zarejestrowany i które przytacza on jako uzasadnienie swojego wniosku, lub że istnieją usprawiedliwione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był zarejestrowany w tym momencie od co najmniej pięciu lat. Jeżeli w dniu, w którym zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane, wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był zarejestrowany od co najmniej pięciu lat, właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego przedstawia dowód, że warunki określone w art. 42 ust. 2 były na ten dzień spełnione. Wobec braku takiego dowodu wniosek o unieważnienie odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy używany był tylko w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, uznawany jest, do celu rozpatrywania wniosku o unieważnienie za zarejestrowany tylko dla tej części towarów i usług.

3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony używaniem we Wspólnocie.

4. Jeżeli Urząd uzna to za słuszne, może on wezwać strony do zawarcia ugody.

5. Jeżeli rozpatrzenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie wykazuje, że znak towarowy nie powinien być zarejestrowany w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, stwierdza się wygaśnięcie lub nieważność prawa właściciela wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów lub usług. W przeciwnym przypadku wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie odrzuca się.

▼B

6. Wzmianka o decyzji Urzędu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia praw lub unieważnienia zostaje wprowadzona do rejestru, o ile jest to decyzja prawomocna.

TYTUŁ VII

ODWOŁANIA

Artykuł 58

Decyzje, od których przysługuje odwołanie

1. Odwołanie przysługuje od decyzji ekspertów, Wydziałów Sprzeciwów, Wydziałów Administracji Znaków Towarowych i Prawnych oraz Wydziałów Unieważnień. Odwołanie ma skutek zawieszający.

2. Od decyzji, która nie kończy postępowania w stosunku do jednej ze stron, można się odwołać jedynie łącznie z decyzją ostateczną, chyba że wspomniana decyzja dopuszcza odrębne odwołanie.

Artykuł 59

Osoby uprawnione do wnoszenia odwołania i do występowania jako strony w postępowaniu odwoławczym

Każda strona w postępowaniu, dla której decyzja ma niekorzystny skutek, może wnieść odwołanie. Wszelkie inne strony w postępowaniach są stronami w postępowaniu odwoławczym z mocy prawa.

Artykuł 60

Termin i forma odwołania

Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji.

Artykuł 61

Zmiana decyzji w sprawach *ex parte*

1. Jeżeli strona, która wniosła odwołanie, jest jedyną stroną postępowania, oraz jeżeli organ, którego decyzja jest zaskarżona, uzna odwołanie za dopuszczalne i należycie uzasadnione, zmienia on swoją decyzję.

2. Jeżeli decyzja nie zostanie zmieniona w terminie jednego miesiąca po otrzymaniu pisma przedstawiającego jej uzasadnienie, odwołanie podlega niezwłocznemu przekazaniu do Izby Odwoławczej bez opinii co do istoty sprawy.

Artykuł 62

Zmiana decyzji w sprawach *inter partes*

1. Jeżeli strona, która wniosła odwołanie, napotyka na sprzeciw drugiej strony, a organ, którego decyzja została zaskarżona, uzna odwołanie za dopuszczalne i uzasadnione, zmienia swoją decyzję.

▼B

2. Odwołanie może zostać uwzględnione tylko wówczas, gdy organ, którego decyzja została zaskarżona, zawiadomi drugą stronę postępowania o zamiarze jego uwzględnienia i jeśli ta strona zaakceptuje taką zmianę w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia.

3. Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia strona postępowania, o którym mowa w ust. 2, nie wyraża zgody na zmianę zaskarżonej decyzji i składa oświadczenie mające takie znaczenie lub nie składa jakiegokolwiek oświadczenia w wyznaczonym okresie, odwołanie podlega niezwłocznemu przekazaniu do Izby Odwoławczej bez opinii co do istoty sprawy.

4. Jeżeli organ, którego decyzja jest zaskarżona, nie uzna odwołania za dopuszczalne i należycie uzasadnione w ciągu jednego miesiąca od otrzymania uzasadnienia, wówczas, zamiast podejmowania środków przewidzianych w ust. 2 i 3, przekazuje niezwłocznie odwołanie do Izby Odwoławczej bez opinii na temat istoty sprawy.

Artykuł 63

Rozpatrywanie odwołań

1. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, Izba Odwoławcza bada, czy odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

2. W trakcie rozpatrywania odwołania Izba Odwoławcza wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawiania w terminie wyznaczonym przez Izbę Odwoławczą uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub Izbę.

Artykuł 64

Decyzje w sprawie odwołań

1. Po rozpatrzeniu odwołania co do istoty Izba Odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania. Izba Odwoławcza może albo skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję, albo przekazać sprawę do wspomnianej instancji w celu dalszego postępowania.

2. Jeżeli Izba Odwoławcza przekazuje sprawę do dalszego postępowania do instancji, która podjęła zaskarżoną decyzję, instancja ta jest związana rozstrzygnięciem sprawy co istoty przez Izbę Odwoławczą, jeżeli stan faktyczny jest ten sam.

3. Decyzje Izb Odwoławczych stają się skuteczne z dniem upływu terminu określonego w art. 65 ust. 5 lub – jeżeli skarga została wniesiona do Trybunału Sprawiedliwości – w tym terminie, licząc od daty odrzucenia takiej skargi.

Artykuł 65

Skargi do Trybunału Sprawiedliwości

1. Na decyzje Izb Odwoławczych w sprawie odwołań mogą być wnoszone skargi do Trybunału Sprawiedliwości.

2. Skarga może być wniesiona na podstawie braku właściwości, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia Traktatu, niniejszego rozporządzenia lub każdego przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania lub nadużycia władzy.

▼B

3. Trybunał Sprawiedliwości ma właściwość w sprawie stwierdzenia nieważności lub zmiany zaskarżanej decyzji.

4. Skargę może wnieść każda strona uczestnicząca w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, dla której decyzja ma niekorzystny skutek.

5. Skargę wnosi się do Trybunału Sprawiedliwości w terminie dwóch miesięcy od doręczenia decyzji Izby Odwoławczej.

6. Urząd zobowiązany jest do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości.

TYTUŁ VIII

WSPÓLNOTOWE ZNAKI WSPÓLNE

Artykuł 66

Wspólnotowe znaki wspólne

1. Wspólnotowy znak wspólny jest wspólnotowym znakiem towarowym, który określony jako taki w momencie zgłoszenia pozwala odróżniać towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. Organizacje wytwórców, producentów, usługodawców lub handlowców, które na mocy regulujących je ustawodawstw posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz pozywania i bycia pozywanym, jak również osoby prawne regulowane prawem publicznym, mogą zgłaszać wspólnotowe znaki wspólne.

2. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) znaki lub oznaczenia, które służą w obrocie dla oznaczenia geograficznego pochodzenia towarów lub usług, mogą być wspólnotowymi znakami wspólnymi w rozumieniu ust. 1. Wspólny znak nie uprawnia właściciela do zakazywania osobom trzecim używania w obrocie takich znaków lub oznaczeń, pod warunkiem że używają ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu; w szczególności taki znak nie może być powołany wobec strony trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

3. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się do wspólnotowych znaków wspólnych, jeżeli art. 67–74 nie stanowią inaczej.

Artykuł 67

Regulamin używania znaku

1. Zgłaszający wspólnotowy znak wspólny przedstawia regulamin używania znaku w wyznaczonym terminie.

2. Regulamin używania wskazuje osoby upoważnione do używania znaku, warunki członkostwa w organizacji i, jeżeli takie istnieją, warunki używania znaku, włącznie z sankcjami. Regulamin używania

▼B

znaku określonego w art. 66 ust. 2 umożliwia wszystkim osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku.

Artykuł 68

Odrzucenie zgłoszenia

1. Oprócz podstaw odrzucenia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego przewidzianych w art. 36 i 37, zgłoszenie wspólnotowego znaku wspólnego odrzuca się, jeżeli nie są spełnione przepisy art. 66 lub 67, lub jeżeli regulamin używania jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z przyjętymi dobrymi obyczajami.

2. Zgłoszenie wspólnotowego znaku wspólnego odrzuca się również, jeżeli istnieje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za inny niż znak wspólny.

3. Zgłoszenia nie odrzuca się, jeżeli zgłaszający, w wyniku zmiany regulaminu używania, spełnia wymogi ust. 1 i 2.

Artykuł 69

Uwagi stron trzecich

Poza przypadkami wymienionymi w art. 40, każda osoba, grupa lub organ określona w wyżej wymienionym artykule może przedkładać Urzędowi uwagi na piśmie oparte na szczególnych podstawach, na których zgłoszenie wspólnotowego znaku wspólnego powinno zostać odrzucone na mocy warunków art. 68.

Artykuł 70

Używanie znaków

Używanie wspólnotowego znaku wspólnego przez każdą osobę uprawnioną do jego używania spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że spełnione są pozostałe warunki, jakie niniejsze rozporządzenia nakłada w odniesieniu do używania wspólnotowych znaków towarowych.

Artykuł 71

Zmiana regulaminu używania znaku

1. Właściciel wspólnotowego znaku wspólnego musi przedstawić w Urzędzie każdy zmieniony regulamin używania znaku.

2. Zmiana nie jest odnotowywana w rejestrze, jeżeli zmieniony regulamin używania znaku nie spełnia wymogów art. 67 lub objęty jest jedną z podstaw odrzucenia określoną w art. 68.

3. Artykuł 69 stosuje się do zmienionych regulaminów używania znaku.

4. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia zmiany regulaminu używania znaku są skuteczne od daty odnotowania zmiany w rejestrze.

▼B

Artykuł 72

Osoby uprawnione do wnoszenia powództwa w sprawie naruszenia

1. Przepisy art. 22 ust. 3 i 4 dotyczące praw licencjobiorców stosuje się do każdej osoby uprawnionej do używania wspólnotowego znaku wspólnego.

2. Właściciel wspólnotowego znaku wspólnego może domagać się, w imieniu osób uprawnionych do używania znaku, odszkodowania za szkody poniesione przez te osoby w wyniku nieuprawnionego używania tego znaku.

Artykuł 73

Podstawy stwierdzenia wygaśnięcia

Poza podstawami stwierdzenia wygaśnięcia przewidzianymi w art. 51 stwierdza się wygaśnięcie prawa właściciela wspólnotowego znaku wspólnego na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu o naruszenie, jeżeli:

a) właściciel nie podejmuje stosownych środków w celu zapobieżenia używaniu znaku w sposób niezgodny z warunkami używania, jeżeli takie obowiązują, ustanowionymi w regulaminie używania, którego zmiana, w odpowiednim przypadku, odnotowana jest w rejestrze;

b) sposób, w jaki znak jest używany przez właściciela, powoduje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd w sposób określony w art. 68 ust. 2;

c) zmiana regulaminu używania znaku odnotowana jest w rejestrze niezgodnie z przepisami art. 71 ust. 2, chyba że właściciel znaku spełnia, w wyniku dalszych zmian regulaminu używania, wymogi tych przepisów.

Artykuł 74

Podstawy unieważnienia

Poza podstawami unieważnienia przewidzianymi w art. 52 i 53 stwierdza się nieważność wspólnotowego znaku wspólnego zarejestrowanego z naruszeniem przepisów art. 68 na podstawie wniosku do Urzędu lub na podstawie roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, chyba że właściciel znaku spełni, przez zmianę regulaminu używania, wymogi tych przepisów.

TYTUŁ IX

PROCEDURA

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 75

Uzasadnienie decyzji

Decyzje Urzędu zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Decyzje opierają się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swoich uwag.

▼B

Artykuł 76

Badanie przez Urząd stanu faktycznego z urzędu

1. W trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia.

2. Urząd może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

Artykuł 77

Postępowanie ustne

1. Jeżeli Urząd uzna, że postępowanie ustne byłoby wskazane, odbywa się ono albo z urzędu albo na wniosek jednej ze stron w postępowaniu.

2. Postępowanie ustne przed ekspertami, Wydziałem Sprzeciwów oraz Wydziałem Administracji Znakami Towarowymi i Prawnym jest niejawne.

3. Postępowanie ustne, łącznie z wydaniem decyzji, jest jawne przed Wydziałem Unieważnień i Izbą Odwoławczą, jeżeli decyzja organu, do którego się odwołano, nie stanowi inaczej w przypadkach, gdy jawność rozprawy mogłaby stanowić poważne i nieuzasadnione szkody, w szczególności dla jednej ze stron w postępowaniu.

Artykuł 78

Postępowanie dowodowe

1. W każdym postępowaniu przed Urzędem środki udostępniania i pozyskiwania dowodów obejmują:

a) przesłuchanie stron;

b) żądanie przedstawienia informacji;

c) przedstawienie dokumentów i materiału dowodowego;

d) przesłuchanie świadków;

e) opinie biegłych;

f) pisemne oświadczenia, dokonywane pod przysięgą lub potwierdzone, lub mające podobny skutek na mocy ustawodawstwa państwa, w którym sporządzono takie oświadczenie.

2. Odpowiedni wydział może wyznaczyć jednego ze swoich członków do zbadania przytoczonych dowodów.

3. Jeżeli Urząd uważa za konieczne, żeby strona, świadek lub biegły zeznawał ustnie, wzywa daną osobę do stawienia się przed nim.

▼B

4. Strony powiadamiane są o przesłuchaniu świadka lub biegłego przed Urzędem. Mają prawo do obecności i zadawania pytań świadkowi lub biegłemu.

Artykuł 79

Zawiadomienie

Urząd zawiadamia z urzędu zainteresowanych o wszystkich decyzjach i wezwaniach oraz o zawiadomieniach lub innych komunikatach, od których zaczyna obowiązywać termin lub o których zainteresowanych zawiadamia się na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia lub rozporządzenia wykonawczego, lub o których zawiadomienie zostało zarządzone przez Prezesa Urzędu.

Artykuł 80

Uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji

1. W przypadku gdy Urząd dokonał wpisu do rejestru lub podjął decyzję dotkniętą oczywistym błędem proceduralnym zawinionym przez Urząd, wówczas unieważnia wpis lub uchyla tę decyzję. Jeżeli jest tylko jedna strona postępowania, której praw dotyczy wpis do rejestru lub czynność, wówczas unieważnienie, względnie uchylenie decyzji będą dokonane nawet wówczas, gdy błąd ten nie był oczywisty dla strony.

2. Unieważnienie lub uchylenie decyzji określone w ust. 1 zostanie dokonane przez organ, który dokonał wpisu lub podjął decyzję, z urzędu lub na wniosek jednej ze stron postępowania. Unieważnienie lub uchylenie decyzji powinno zostać dokonane w ciągu sześciu miesięcy od daty dokonania wpisu do rejestru lub podjęcia decyzji, po wysłuchaniu stron postępowania i ewentualnego właściciela wspólnotowego znaku towarowego, który został ujawniony w rejestrze.

3. Powyższy przepis nie narusza praw stron do skorzystania ze środków odwoławczych przewidzianych w art. 58 i 65 i nie wyklucza możliwości wystąpienia, zgodnie z procedurami i wymogami określonymi w rozporządzeniu wykonawczym, z wnioskiem o sprostowanie oczywistych błędów językowych lub pisarskich zawartych w decyzjach Urzędu lub błędów popełnionych przez Urząd w trakcie w rejestracji znaku towarowego lub publikacji tej rejestracji.

Artykuł 81

Przywrócenie do stanu poprzedniego

1. Zgłaszający lub właściciel wspólnotowego znaku towarowego lub każda inna strona w postępowaniu przed Urzędem, która mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności nie była w stanie dotrzymać terminu względem Urzędu, może, na wniosek, mieć przywrócone swoje prawa, jeżeli dane uchybienie miało bezpośredni wpływ, na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, na utratę prawa lub środków odwoławczych.

2. Wniosek składa się na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu. Zaniechana czynność musi być dokonana w tym terminie. Wniosek jest dopuszczalny jedynie w terminie jednego roku od upływu niedotrzymanego terminu. W przypadku niezłożenia wniosku o przedłużenie rejestracji lub nieuiszczenia

▼B

opłaty za przedłużenie dodatkowy termin sześciu miesięcy, przewidziany w art. 47 ust. 3 zdanie trzecie, odejmuje się od terminu jednego roku.

3. Wniosek zawiera uzasadnienie i wskazuje fakty, na których się opiera. Jest on uważany za złożony po uiszczeniu opłaty za przywrócenie praw.

4. Instancja właściwa do orzekania w sprawie zaniechanej czynności orzeka na podstawie wniosku.

5. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do terminów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, art. 41 ust. 1 i 3 oraz art. 82.

6. Jeżeli zgłaszającemu lub właścicielowi wspólnotowego znaku towarowego zostały przywrócone jego prawa, nie może on powoływać się na swoje prawa przeciw stronie trzeciej, która w dobrej wierze wprowadziła towary do obrotu lub świadczyła usługi ze znakiem identycznym lub podobnym do wspólnotowego znaku towarowego w okresie między utratą praw ze zgłoszenia lub do wspólnotowego znaku towarowego i publikacją informacji o przywróceniu tych praw.

7. Strona trzecia, która może skorzystać z przepisów ust. 6, może wnieść powództwo jako strona trzecia przeciw decyzji przywracającej prawa zgłaszającego lub właściciela wspólnotowego znaku towarowego w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji informacji o przywróceniu tych praw.

8. Przepisy niniejszego artykułu nie ograniczają prawa państwa członkowskiego do przywrócenia do stanu poprzedniego w odniesieniu do terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i które muszą być przestrzegane wobec władz tego państwa.

Artykuł 82

Kontynuacja postępowania

1. Urząd może zezwolić zgłaszającemu lub właścicielowi wspólnotowego znaku towarowego lub innej stronie postępowania, która uchybiła terminowi wyznaczonemu przez Urząd na kontynuację postępowania, jeżeli wraz ze złożeniem wniosku dokonał uchybionej czynności. Wniosek o kontynuację postępowania jest dopuszczalny jedynie wówczas, gdy jest złożony w terminie dwóch miesięcy po upływie wyznaczonego terminu. Wniosek podlega rozpatrzeniu pod warunkiem wniesienia opłaty za wniosek o kontynuację postępowania.

2. Powyższy przepis nie ma zastosowania do terminów określonych w art. 25 ust. 3, art. 27, art. 29 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 36 ust. 2, art. 41 i 42, art. 47 ust. 3, art. 60 i 62, art. 65 ust. 5, art. 81 i 112 oraz terminów określonych w niniejszym artykule, a także terminów określonych w rozporządzeniu wykonawczym dla zastrzeżenia pierwszeństwa w rozumieniu art. 30, pierwszeństwa z wystawy w rozumieniu art. 33 lub starszeństwa w rozumieniu art. 34.

▼B

3. Wniosek rozstrzyga organ właściwy do podejmowania decyzji w zakresie uchybionej czynności.

4. Jeśli Urząd uwzględnia wniosek, konsekwencje wynikające z uchybienia terminu zostają zniesione.

5. Jeżeli Urząd odrzuca wniosek, wniesiona opłata podlega zwrotowi.

Artykuł 83

Odniesienie do zasad ogólnych

W przypadku braku przepisów proceduralnych w niniejszym rozporządzeniu, rozporządzeniu wykonawczym, rozporządzeniach dotyczących opłat lub regulaminie Izb Odwoławczych, Urząd bierze pod uwagę zasady proceduralne uznane powszechnie w państwach członkowskich.

Artykuł 84

Wygaśnięcie zobowiązań finansowych

1. Roszczenia Urzędu o wniesienie opłat wygasają po upływie czterech lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym opłata stała się wymagalna.

2. Roszczenia wobec Urzędu o zwrot opłat lub nadpłat wygasają po upływie czterech lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym roszczenie to powstało.

3. Termin ustanowiony w ust. 1 i 2 ulega przerwaniu w przypadku objętym ust. 1, przez wezwanie do uiszczania opłaty oraz w przypadku objętym ust. 2, przez uzasadnione żądanie w formie pisemnej. Termin ten zaczyna swój bieg niezwłocznie od daty jego przerwania i upływa najpóźniej po sześciu latach, począwszy od końca roku kalendarzowego, w którym pierwotnie się rozpoczął, chyba że w tym czasie wszczęto postępowanie sądowe w celu wyegzekwowania tego roszczenia; w tym przypadku termin upływa najwcześniej po roku od daty uprawomocnienia się wyroku.

SEKCJA 2

Koszty

Artykuł 85

Koszty

1. Strona przegrywająca w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia, unieważnienia lub postępowaniu odwoławczym pokrywa opłaty ponoszone przez drugą stronę, jak również, bez uszczerbku dla art. 119 ust. 6, wszystkie koszty ponoszone przez nią istotne dla postępowania, łącznie z kosztami podróży i pobytu oraz wynagrodzeniem pełnomocnika, radcy lub adwokata, w granicach ustalonych dla każdej kategorii kosztów na warunkach ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym.

2. Jednakże w przypadku gdy żądania każdej ze stron jedynie w części zostają uwzględnione lub jeżeli przemawiają za tym względy słuszności, Wydział Sprzeciwów, Wydział Unieważnień lub Izba Odwoławcza decydują o innym podziale kosztów.

▼B

3. Strona, która kończy postępowanie poprzez wycofanie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, sprzeciwu lub wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw lub unieważnienie, lub odwołania, lub przez nieprzedłużenie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego lub przez zrzeczenie się rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, ponosi opłaty i koszty poniesione przez drugą stronę na warunkach przewidzianych w ust. 1 i 2.

4. W przypadku gdy postępowanie nie prowadzi do wydania orzeczenia koszty ponosi Wydział Sprzeciwów, Wydział Unieważnień lub Izba Odwoławcza.

5. Jeżeli strony zawierają przed Wydziałem Sprzeciwów, Wydziałem Unieważnień lub Izbą Odwoławczą ugodę dotyczącą rozliczenia kosztów, różniącą się od przepisów poprzednich ustępów, zainteresowana instancja bierze pod uwagę tego rodzaju porozumienie.

6. Wydział Sprzeciwów, Wydział Unieważnień lub Izba Odwoławcza ustalają wysokość należnych kosztów, o których mowa w poprzednich ustępach, jeżeli te koszty ograniczają się do opłaty na rzecz Urzędu i kosztów zastępstwa procesowego. W każdym innym przypadku sekretariat Izby Odwoławczej lub pracownik Wydziału Sprzeciwów lub Wydziału Unieważnień określa na wniosek kwotę kosztów podlegających zwrotowi. Wniosek jest dopuszczalny w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym uprawomocniła się decyzja, stanowiąca podstawę ustalenia zwrotu kosztów. Tak ustalona kwota może, na wniosek zgłoszony w wyznaczonym terminie, zostać zmieniona decyzją Wydziału Sprzeciwów, Wydziału Unieważnień lub Izby Odwoławczej.

Artykuł 86

Wykonywanie decyzji ustalającej wysokość kosztów

1. Każda ostateczna decyzja Urzędu ustalająca wysokość kosztów jest wykonalna.

2. Wykonywanie regulowane jest przepisami postępowania cywilnego obowiązującymi w państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Klauzula wykonalności nadawana jest decyzji bez formalności innych niż weryfikacja autentyczność decyzji przez władze krajowe, które rząd każdego z państw członkowskich wyznacza w tym celu i o których zawiadamia on Urząd oraz Trybunał Sprawiedliwości.

3. Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanej strony może ona przystąpić do wykonywania zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio przed właściwy organ.

4. Wykonywanie może być zawieszone wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednakże sądy danego kraju są właściwe w sprawie skarg, gdy wykonywanie przebiega w sposób nieprawidłowy.

▼B

SEKCJA 3

Informowanie opinii publicznej oraz władz państw członkowskich

Artykuł 87

Rejestr wspólnotowych znaków towarowych

Urząd prowadzi rejestr, zwany rejestrem wspólnotowych znaków towarowych, który zawiera te dane szczegółowe, których rejestracja lub włączenie jest przewidziane niniejszym rozporządzeniem lub rozporządzeniem wykonawczym. Rejestr ten jest dostępny do wglądu publicznego.

Artykuł 88

Wgląd do akt

1. Akta odnoszące się do zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych, które nie zostały opublikowane, nie są udostępniane do wglądu bez zgody zgłaszającego.

2. Każda osoba, która może udowodnić, że zgłaszający wspólnotowy znak towarowy oświadczył, że po zarejestrowaniu znaku towarowego powoła się na prawa wynikające z rejestracji przeciwko niej, może uzyskać wgląd do akt przed publikacją tego zgłoszenia i bez zgody zgłaszającego.

3. Po publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego akta odnoszące się do tego zgłoszenia i zawarty w nich znak towarowy mogą, na wniosek, być przedmiotem wglądu.

4. Jednakże jeżeli akta są przedmiotem wglądu zgodnie z ust. 2 lub 3, niektóre dokumenty znajdujące się w aktach mogą być nieudostępniane zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 89

Publikacje okresowe

Urząd publikuje okresowo:

a) *Biuletyn Wspólnotowych Znaków Towarowych* zawierający wpisy do rejestru wspólnotowych znaków towarowych jak również pozostałe dane szczegółowe, których publikacja przewidziana jest niniejszym rozporządzeniem lub rozporządzeniem wykonawczym;

b) *Dziennik Urzędowy* zawierający obwieszczenia i informacje ogólne Prezesa Urzędu, jak również wszelkie pozostałe informacje dotyczące niniejszego rozporządzenia lub jego wykonania.

Artykuł 90

Współpraca administracyjna

Jeżeli niniejsze rozporządzenie lub ustawodawstwa krajowe nie stanowią inaczej, Urząd i sądy lub władze państw członkowskich pomagają sobie wzajemnie, przekazując na wniosek informacje lub udostępniając akta do wglądu. Jeżeli Urząd udostępnia akta do wglądu dla sądów, prokuratury lub centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej, wgląd taki nie podlega ograniczeniom ustanowionym w art. 88.

▼B

Artykuł 91

Wymiana publikacji

1. Urząd oraz centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich przekazują sobie wzajemnie, na wniosek, nieodpłatnie, na własne potrzeby, jeden lub kilka egzemplarzy ich odpowiednich publikacji.

2. Urząd może zawierać umowy odnoszące się do wymiany lub przekazywania publikacji.

SEKCJA 4

Pełnomocnictwo

Artykuł 92

Ogólne zasady pełnomocnictwa

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 od żadnej osoby nie można wymagać posiadania pełnomocnika w postępowaniu przed Urzędem.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3 zdanie drugie osoby fizyczne lub prawne, które nie mają stałego miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności lub rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego we Wspólnocie, muszą być reprezentowane przed Urzędem zgodnie z art. 93 ust. 1 we wszystkich postępowaniach ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, z wyjątkiem dokonywania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego; rozporządzenie wykonawcze może dopuszczać inne wyjątki.

3. Osoby fizyczne lub prawne, które mają stałe miejsca zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności lub rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe na obszarze Wspólnoty, mogą być reprezentowane przed Urzędem przez pracownika. Pracownik osoby prawnej, do którego stosuje się niniejszy ustęp, może również reprezentować inne osoby prawne, które mają powiązania gospodarcze z tą osoba prawną, nawet jeśli te inne osoby prawne nie mają siedziby, głównego miejsca prowadzenia działalności ani rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego we Wspólnocie.

4. Rozporządzenie wykonawcze określa, czy i po spełnieniu jakich warunków pracownik powinien złożyć do Urzędu podpisany dokument pełnomocnictwa, który powinien być włączony do akt.

Artykuł 93

Zawodowi pełnomocnicy

1. Reprezentowanie osób fizycznych lub prawnych przed Urzędem może być podjęte jedynie przez:

a) każdą osobę wykonującą zawód prawnika mającą odpowiednie kwalifikacje w jednym z państw członkowskich, posiadającą miejsce prowadzenia działalności we Wspólnocie, w zakresie w jakim jest uprawniona w ramach danego państwa do występowania jako pełnomocnik w sprawach dotyczących znaków towarowych;

b) zawodowych pełnomocników, których imiona i nazwiska znajdują się na liście prowadzonej w tym celu przez Urząd. Rozporządzenie wykonawcze określa, czy i po spełnieniu jakich warunków pełnomocnicy powinni złożyć do Urzędu podpisany dokument pełnomocnictwa, który powinien być włączony do akt.

▼B

Pełnomocnicy występujący przed Urzędem składają w tym Urzędzie podpisane upoważnienie, które załącza się do akt, którego szczegóły określone są w rozporządzeniu wykonawczym.

2. Na listę zawodowych pełnomocników może być wpisana każda osoba fizyczna, która:

a) ma obywatelstwo jednego z państw członkowskich;

b) ma miejsce prowadzenia działalności lub zatrudnienia we Wspólnocie;

c) musi być uprawniona do reprezentowania osób fizycznych lub prawnych przed centralnym urzędem zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim w zakresie spraw związanych ze znakiem towarowym. Jeżeli w tym państwie uprawnienie takie nie jest uwarunkowane wymogiem specjalnych kwalifikacji zawodowych, osoby wnioskujące o wpisanie ich na listę Urzędu, które występują w sprawach znaków towarowych przed centralnym urzędem zajmującym się ochroną własności przemysłowej wymienionego państwa, musiały regularnie działać w tym zakresie przez okres co najmniej pięciu lat. Jednakże z wymogu dotyczącego wykonywania zawodu mogą być zwolnione osoby, których kwalifikacje zawodowe w zakresie reprezentowania osób fizycznych lub prawnych w sprawach znaków towarowych przed centralnym urzędem zajmującym się ochroną własności przemysłowej w jednym z państw członkowskich, są uznawane oficjalnie zgodnie z przepisami ustanowionym przez to państwo.

3. Wpisu dokonuje się na wniosek, do którego załączone jest świadectwo wydane przez centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej danego państwa członkowskiego, które wskazuje, że warunki ustanowione w ust. 2 są spełnione.

4. Prezes Urzędu może udzielić zwolnienia:

a) od wymogu ust. 2 lit. c) zdanie drugie, jeżeli wnioskodawca przedstawi dowód, że uzyskał wymagane kwalifikacje w inny sposób;

b) od wymogu ust. 2 lit. a) w szczególnych okolicznościach.

5. Rozporządzenie wykonawcze określa warunki, w których dana osoba może być skreślona z listy zawodowych pełnomocników.

TYTUŁ X

JURYSDYKCJA ORAZ POSTĘPOWANIE W PRZYPADKU POWÓDZTW ODNOSZĄCYCH SIĘ DO WSPÓLNOTOWYCH ZNAKÓW TOWAROWYCH

SEKCJA 1

Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 44/2001

Artykuł 94

Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 44/2001

1. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, postanowienia rozporządzenia (WE) nr 44/2001 stosują się do postępowań odnoszących się do wspólnotowych znaków towarowych oraz zgłoszeń wspólnotowych

▼B

znaków towarowych, jak również do postępowań odnoszących się do jednoczesnych i kolejnych powództw na podstawie wspólnotowych znaków towarowych i krajowych znaków towarowych.

2. W przypadku postępowań w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 96:

a) art. 2, 4, art. 5 pkt 1, 3, 4 i 5 oraz art. 31 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 nie stosuje się;

b) art. 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 stosuje się z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w art. 97 ust. 4 niniejszego rozporządzenia;

c) postanowienia rozdziału II rozporządzenia (WE) nr 44/2001, które stosuje się do osób zamieszkałych w państwie członkowskim, stosuje się także do osób, które nie mają miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, ale które mają tam swoje przedsiębiorstwo.

SEKCJA 2

Spory dotyczące naruszenia oraz ważności wspólnotowych znaków towarowych

Artykuł 95

Sądy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych

1. Państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę krajowych sądów i trybunałów działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji, zwanych dalej „sądami w sprawach wspólnotowych znaków towarowych”, które pełnią funkcje powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji, w terminie trzech lat od wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 40/94, wykaz sądów w sprawach wspólnotowych znaków towarowych zawierający ich nazwy oraz ich właściwość miejscową.

3. O każdej zmianie, dokonanej po przekazaniu wykazu określonego w ust. 2, dotyczącej liczby, nazw lub właściwości miejscowej państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję.

4. Informacje określone w ust. 2 i 3 Komisja przekazuje państwom członkowskim i publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Dopóki dane państwo członkowskie nie przekaże wykazu przewidzianego w ust. 2, właściwość w postępowaniach wynikającą z powództwa lub wniosku objętych art. 96 i dla których sądy tego państwa są właściwe na mocy art. 97, posiada ten sąd danego państwa, który w przypadku postępowania dotyczącego krajowego znaku towarowego zarejestrowanego w tym państwie ma właściwość miejscową i rzeczową.

▼B

Artykuł 96

Jurysdykcja w sprawach naruszenia i ważności

Sądy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych mają wyłączną właściwość:

a) w przypadku wszystkich powództw, których przedmiotem jest naruszenie oraz – jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe – w przypadku powództw dotyczących zagrożenia naruszenia, odnoszących się do wspólnotowego znaku towarowego;

b) w przypadku powództw o stwierdzenie braku naruszenia, jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe;

c) w przypadku wszystkich powództw wnoszonych w wyniku czynności określonych w art. 9 ust. 3 zdanie drugie;

d) w roszczeniach wzajemnych o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego na podstawie art. 100.

Artykuł 97

Jurysdykcja międzynarodowa

1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, jak również wszelkich przepisów rozporządzenia (WE) nr 44/2001 mających zastosowanie na mocy art. 94, postępowania w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 96 toczą się przed sądami tego państwa członkowskiego, w którym pozwany ma miejsce zamieszkania/siedzibę, lub jeżeli nie ma on miejsca zamieszkania/siedziby w żadnym z państw członkowskich, w tym, w którym ma przedsiębiorstwo.

2. Jeżeli pozwany nie ma miejsca zamieszkania/siedziby ani przedsiębiorstwa w żadnym z państw członkowskich, postępowania takie toczą się przed sądami tego państwa członkowskiego, w którym miejsce zamieszkania/siedzibę ma powód, a jeżeli nie ma on miejsca zamieszkania/siedziby w żadnym z państw członkowskich, w tym, w którym ma przedsiębiorstwo.

3. Jeżeli ani pozwany, ani powód nie mają takiego miejsca zamieszkania/siedziby ani przedsiębiorstwa, wówczas postępowanie toczy się przed sądami tego państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę Urząd.

4. Bez względu na przepisy ust. 1, 2 i 3:

a) artykuł 23 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 stosuje się w przypadku, gdy strony postanowią, że właściwość ma inny sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych;

b) artykuł 24 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 stosuje się w przypadku, gdy pozwany stawi się przed innym sądem w sprawach wspólnotowych znaków towarowych.

5. Postępowania w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 96, z wyjątkiem powództw o stwierdzenie braku naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, mogą również toczyć się przed sądami państwa członkowskiego, w którym miało miejsce naruszenie lub wystąpiła groźba naruszenia lub w którym została dokonana czynność w rozumieniu art. 9 ust. 3 zdanie drugie.

Artykuł 98

Zakres jurysdykcji

1. Sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, którego właściwość wynika z art. 97 ust. 1–4, ma właściwość w sprawach, których przedmiotem są:

▼B

a) czynności naruszenia lub groźba naruszenia na terytorium któregokolwiek z państw członkowskich;

b) czynności w rozumieniu art. 9 ust. 3 zdanie drugie, dokonane na terytorium któregokolwiek z państw członkowskich.

2. Sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, którego właściwość wynika z art. 97 ust. 5, ma właściwość wyłącznie w sprawach, których przedmiotem są czynności dokonane lub groźba ich dokonania na terytorium państwa członkowskiego, w którym ten sąd ma swoją siedzibę.

Artykuł 99

Domniemanie ważności – obrona co do istoty sprawy

1. Sądy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych uznają wspólnotowy znak towarowy za ważny, jeżeli jego ważność nie jest kwestionowana przez pozwanego w roszczeniu wzajemnym o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie.

2. Ważność wspólnotowego znaku towarowego nie może być przedmiotem sporu w powództwie o stwierdzenie braku naruszenia.

3. W powództwach określonych w art. 96 lit. a) i c) zarzut odnoszący się do stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia wspólnotowego znaku towarowego, podniesiony drogą inną niż roszczenie wzajemne, jest dopuszczalny, jeżeli pozwany stwierdzi, że można stwierdzić wygaśnięcie prawa właściciela wspólnotowego znaku towarowego z powodu nieużywania lub stwierdzenia ważności wspólnotowego znaku towarowego w związku z wcześniejszym prawem pozwanego.

Artykuł 100

Roszczenia wzajemne

1. Roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie może być oparte na podstawach stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia wymienionych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych odrzuca roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, jeżeli decyzja wydana przez Urząd, dotycząca tego samego przedmiotu sprawy i przyczyny powództwa między tymi samymi stronami, stała się już prawomocna.

3. Jeżeli roszczenie wzajemne zostało podniesione w postępowaniu, w którym właściciel znaku towarowego nie jest jeszcze stroną, powiadamia się go i może zostać włączony w charakterze strony na warunkach określonych w ustawodawstwie krajowym.

4. Sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, do którego roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie zostało zgłoszone, zawiadamia Urząd o dacie, z jaką roszczenie wzajemne zostało zgłoszone. Urząd odnotowuje ten fakt w rejestrze wspólnotowych znaków towarowych.

5. Artykuł 57 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

▼B

6. W przypadku gdy sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych wydał orzeczenie, które stało się prawomocne w sprawie roszczenia wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego, egzemplarz orzeczenia przekazywany jest do Urzędu. Każda ze stron może zażądać informacji na temat takiego przekazania. Urząd wpisuje orzeczenie do rejestru wspólnotowych znaków towarowych zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego.

7. Sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, prowadzący rozprawę o roszczenie wzajemne w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia, może zawiesić postępowanie na wniosek właściciela wspólnotowego znaku towarowego i po przesłuchaniu innych stron zażądać od pozwanego wniesienia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie do Urzędu w wyznaczonym terminie. Jeżeli wniosek nie zostanie wniesiony w tym terminie, postępowanie toczy się dalej; roszczenie wzajemne uważane jest za wycofane. Artykuł 104 ust. 3 stosuje się.

Artykuł 101

Prawo właściwe

1. Sądy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych stosują przepisy niniejszego rozporządzenia.

2. We wszystkich sprawach nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych stosuje przepisy swojego ustawodawstwa krajowego, w tym również swojego prawa prywatnego międzynarodowego.

3. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych stosuje przepisy proceduralne odnoszące się do tego samego rodzaju powództwa jak w przypadku krajowego znaku towarowego w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę.

Artykuł 102

Sankcje

1. W przypadku gdy sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych uznaje, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, wydaje, chyba że istnieją szczególne powody zaniechania tego, decyzję zakazującą pozwanemu działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia wspólnotowego znaku towarowego. Stosuje również takie środki, zgodnie z przepisami swojego ustawodawstwa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu.

2. We wszystkich pozostałych przypadkach sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych stosuje prawo obowiązujące w państwie członkowskim, w którym miały miejsce akty naruszenia lub wystąpiło zagrożenie naruszenia, w tym prawa prywatnego międzynarodowego.

Artykuł 103

Środki tymczasowe i zabezpieczające

1. Do sądów państwa członkowskiego może być złożony wniosek o środki tymczasowe włącznie z zabezpieczającymi w odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego lub zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, które mogą być dostępne na mocy prawa tego państwa w odniesieniu do krajowego znaku towarowego, nawet jeżeli

▼B

na mocy niniejszego rozporządzenia sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych w innym państwie członkowskim ma właściwość co do istoty sprawy.

2. Sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, którego właściwość określają przepisy art. 97 ust. 1, 2, 3 lub 4, ma właściwość do przyznania środków tymczasowych i zabezpieczających, które stosuje się na terytorium każdego z państw członkowskich z zastrzeżeniem każdej niezbędnej procedury uznawania i wykonania, określonej postanowieniami tytułu III rozporządzenia (WE) nr 44/2001. Żaden inny sąd nie jest właściwy.

Artykuł 104

Szczególne przepisy w sprawie powiązanych powództw

1. Jeżeli nie występują szczególne podstawy dla kontynuowania rozprawy, sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych rozpatrujący powództwo określone w art. 96, inne niż powództwo w sprawie o stwierdzenie braku naruszenia, zawiesza postępowanie z urzędu po przesłuchaniu stron lub na wniosek jednej ze stron po przesłuchaniu pozostałych stron, w przypadku gdy ważność wspólnotowego znaku towarowego jest przedmiotem postępowania przed innym sądem w sprawach wspólnotowych znaków towarowych z powodu roszczenia wzajemnego lub w przypadku gdy wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie został już zgłoszony do Urzędu.

2. Jeżeli nie istnieją szczególne powody dla kontynuowania rozprawy, Urząd prowadzący rozprawę w sprawie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie zawiesza postępowanie z urzędu po wysłuchaniu stron lub na wniosek jednej ze stron po wysłuchaniu pozostałych stron, w przypadku gdy ważność wspólnotowego znaku towarowego jest już przedmiotem postępowania przed sądem w sprawach wspólnotowych znaków towarowych z powodu roszczenia wzajemnego. Jednakże jeżeli jedna ze stron postępowania przed sądem w sprawach wspólnotowych znaków towarowych wystąpi z takim wnioskiem, sąd może zawiesić postępowanie po wysłuchaniu pozostałych stron w tym postępowaniu. W takim przypadku Urząd kontynuuje toczące się przed nim postępowanie.

3. W przypadku gdy sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych zawiesza postępowanie, może zarządzić przyjęcie tymczasowych i zabezpieczających środków na okres zawieszenia.

Artykuł 105

Jurysdykcja sądów drugiej instancji w sprawach wspólnotowych znaków towarowych – dalsze odwołanie

1. Od decyzji sądów w sprawach wspólnotowych znaków towarowych przysługuje odwołanie do sądów w sprawach wspólnotowych znaków towarowych działających jako sądy drugiej instancji, w odniesieniu do postępowania wynikającego z powództw i roszczeń określonych w art. 96.

2. Warunki, na jakich odwołanie może być wniesione do sądu w sprawach wspólnotowych znaków towarowych drugiej instancji, określa ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym taki sąd ma swoją siedzibę.

3. Przepisy krajowe dotyczące dalszego odwołania stosuje się do orzeczeń sądów w sprawach wspólnotowych znaków towarowych drugiej instancji.

▼B

SEKCJA 3

Inne spory dotyczące wspólnotowych znaków towarowych

Artykuł 106

Przepisy uzupełniające w sprawie jurysdykcji sądów krajowych innych niż sądy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych

1. W państwie członkowskim, którego sądy są właściwe na mocy art. 94 ust. 1, sądy te są właściwe dla powództw innych niż określone w art. 96, dla których byłyby właściwe miejscowo oraz rzeczowo w przypadku powództw odnoszących się do krajowego znaku towarowego zarejestrowanego w tym państwie.

2. Jeżeli na mocy art. 94 ust. 1 oraz ust. 1 niniejszego artykułu żaden sąd nie ma właściwości dla powództw odnoszących się do wspólnotowego znaku towarowego, innych niż określone w art. 96, powództwa te mogą być rozpoznawane przez sądy państwa członkowskiego, w którym Urząd ma swoją siedzibę.

Artykuł 107

Obowiązek sądu krajowego

Sąd krajowy, który rozpatruje powództwo odnoszące się do wspólnotowego znaku towarowego inne niż powództwo określone w art. 96, traktuje ten znak towarowy tak jak znak ważny.

SEKCJA 4

Przepisy przejściowe

Artykuł 108

Przepis przejściowy odnoszący się do stosowania rozporządzenia (WE) nr 44/2001

Postanowienia rozporządzenia (WE) nr 44/2001, które stosuje się na mocy poprzednich artykułów, wywołują skutki prawne w odniesieniu do państwa członkowskiego wyłącznie w odniesieniu do tekstu tego rozporządzenia, które obowiązuje w odniesieniu do danego państwa w danej chwili.

TYTUŁ XI

SKUTKI DLA USTAWODAWSTW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

SEKCJA 1

Powództwa cywilne na podstawie kilku znaków towarowych

Artykuł 109

Powództwa cywilne równoczesne i sukcesywne na podstawie wspólnotowych znaków towarowych i krajowych znaków towarowych

1. W przypadku gdy powództwa o naruszenie wnoszone są na tej samej podstawie i między tymi samymi stronami przed sądami różnych państw członkowskich, jedno na podstawie wspólnotowego znaku towarowego, drugie na podstawie krajowego znaku towarowego:

▼B

a) sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo, uznaje z urzędu swoją niewłaściwość na rzecz tego sądu, w przypadku gdy dane znaki towarowe są identyczne i ważne dla identycznych towarów lub usług. Sąd, który powinien uznać swoją niewłaściwość, może zawiesić postępowanie, jeśli właściwość innego sądu jest kwestionowana;

b) sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo może zawiesić postępowanie w przypadku gdy dane znaki towarowe są identyczne i ważne dla podobnych towarów lub usług oraz w przypadku gdy dane znaki towarowe są podobne i ważne dla identycznych lub podobnych towarów lub usług.

2. Sąd rozpatrujący powództwo o naruszenie na podstawie wspólnotowego znaku towarowego oddala powództwo, jeżeli wydane już zostało orzeczenie co do istoty sprawy w tym samym przedmiocie sporu między tymi samymi stronami na podstawie identycznego znaku krajowego ważnego dla identycznych towarów lub usług.

3. Sąd rozpatrujący powództwo o naruszenie na podstawie krajowego znaku towarowego, oddala powództwo, jeżeli wydane już zostało orzeczenie co do istoty sprawy w tym samym przedmiocie sporu między tymi samymi stronami na podstawie identycznego wspólnotowego znaku towarowego ważnego dla identycznych towarów lub usług.

4. Ustępów 1, 2 i 3 nie stosuje się do środków tymczasowych, włączając środki zabezpieczające.

SEKCJA 2

Stosowanie ustawodawstw krajowych do celów zakazu używania wspólnotowych znaków towarowych

Artykuł 110

Zakaz używania wspólnotowych znaków towarowych

1. Niniejsze rozporządzenie, jeżeli nie stanowi inaczej, nie wpływa na prawo istniejące w ustawodawstwach państw członkowskich do występowania z roszczeniem w sprawie naruszenia wcześniejszych praw w rozumieniu art. 8 lub art. 53 ust. 2 w odniesieniu do używania późniejszego wspólnotowego znaku towarowego. Roszczenia w sprawie naruszenia wcześniejszych praw w rozumieniu art. 8 ust. 2 i 4 nie mogą być jednakże zgłaszane, jeżeli właściciel wcześniejszego prawa nie może wnosić o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego zgodnie z art. 54 ust. 2.

2. Niniejsze rozporządzenie, jeżeli nie stanowi inaczej, nie wpływa na prawo do wszczęcia postępowania na mocy prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego państwa członkowskiego lub na podstawie przepisów prawa wspólnotowego do celów zakazu używania wspólnotowego znaku towarowego w zakresie, w jakim używanie krajowego znaku towarowego może być zakazane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego lub prawo wspólnotowe.

Artykuł 111

Wcześniejsze prawa o znaczeniu lokalnym

1. Właściciel wcześniejszego prawa, które ma tylko lokalne znacznie, może sprzeciwić się używaniu wspólnotowego znaku towarowego na terytorium, na którym jego prawo jest chronione, w zakresie, w jakim zezwala na to ustawodawstwo danego państwa członkowskiego.

▼B

2. Ustęp 1 przestaje obowiązywać, jeżeli właściciel wcześniejszego prawa przyzwolił na używanie wspólnotowego znaku towarowego na terytorium, na którym jego prawo jest chronione przez okres pięciu kolejnych lat, mając świadomość takiego używania, chyba że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało dokonane w złej wierze.

3. Właściciel wspólnotowego znaku towarowego nie jest uprawniony do sprzeciwu wobec korzystania z prawa określonego w ust. 1, nawet jeżeli na to prawo nie można się już powołać przeciwko wspólnotowemu znakowi towarowemu.

SEKCJA 3

Konwersja na zgłoszenie krajowego znaku towarowego

Artykuł 112

Wniosek o zastosowanie procedury krajowej

1. Zgłaszający lub właściciel wspólnotowego znaku towarowego może wnieść o konwersje swojego zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego lub wspólnotowego znaku towarowego na zgłoszenie krajowego znaku towarowego:

a) w zakresie, w jakim zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego jest odrzucone, wycofane lub uznane za wycofane;

b) w zakresie, w jakim wspólnotowy znak towarowy przestaje wywoływać skutki prawne.

2. Zmiana nie może mieć miejsca:

a) w przypadku stwierdzenia wygaśnięcia praw właściciela wspólnotowego znaku towarowego na podstawie nieużywania tego znaku, chyba że w państwie członkowskim, dla którego wnioskował o tę konwersję, wspólnotowy znak towarowy był używany w warunkach, które stanowią rzeczywiste używanie w rozumieniu ustawodawstwa tego państwa członkowskiego;

b) do celów ochrony w danym państwie członkowskim, w którym zgodnie z orzeczeniem Urzędu lub sądu krajowego podstawy odmowy rejestracji lub podstawy stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia mają zastosowanie do zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego lub wspólnotowego znaku towarowego.

3. Zgłoszenie krajowego znaku towarowego wynikające z konwersji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego lub wspólnotowego znaku towarowego korzysta, w odniesieniu do danego państwa członkowskiego, z daty zgłoszenia lub z daty pierwszeństwa, oraz zgłoszenia lub znaku towarowego, w odpowiednim przypadku, ze starszeństwa znaku towarowego tego państwa zastrzeżonej na mocy art. 34 lub 35.

4. W przypadku gdy zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego uznane jest za wycofane, Urząd powiadamia o tym zgłaszającego oraz wyznacza mu termin trzech miesięcy od daty powiadomienia, w którym może on zgłosić wniosek o konwersję.

5. Jeżeli zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostanie wycofane lub wspólnotowy znak towarowy przestał wywoływać skutki z uwagi na zrzeczenie się praw do niego lub nieprzedłużenie rejestracji, wniosek o zmianę zgłasza się w terminie trzech miesięcy od daty, z jaką zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało wycofane lub wspólnotowy znak towarowy przestał wywoływać skutki.

▼B

6. Jeżeli odmówiono rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego decyzją Urzędu lub jeżeli wspólnotowy znak towarowy przestał wywoływać skutki w wyniku decyzji Urzędu lub orzeczenia sądu wspólnotowych znaków towarowych, wniosek o konwersję zgłasza się w terminie trzech miesięcy od daty, z jaką rozstrzygnięcie stało się prawomocne.

7. Skutek określony w art. 32 ustaje, jeżeli wniosek nie zostanie zgłoszony w odpowiednim terminie.

Artykuł 113

Przedłożenie, publikacja i przekazanie wniosku o konwersję

1. Wniosek o konwersję wnosi się do Urzędu i określa się w nim państwa członkowskie, w których ma być zastosowana procedura rejestracji krajowego znaku towarowego. Wniosek uznaje się za wniesiony z chwilą uiszczenia opłaty za konwersję.

2. Jeżeli zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane, przyjęcie każdego takiego wniosku musi być odnotowane w rejestrze wspólnotowych znaków towarowych, zaś wniosek o konwersję zostaje opublikowany.

3. Urząd sprawdza, czy wniosek o konwersję spełnia wymogi podane w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w art. 112 ust. 1, 2, 4, 5 i 6 oraz w ust. 1 niniejszego artykułu, a także wymogi formalne określone w rozporządzeniu wykonawczym. Jeżeli wymogi te są spełnione, Urząd przekazuje wniosek o konwersję do centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich określonych we wniosku.

Artykuł 114

Formalne wymogi dotyczące konwersji

1. Każdy centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej, do którego przekazywany jest wniosek o konwersję, może otrzymać z Urzędu wszelkie uzupełniające informacje dotyczące wniosku, umożliwiające podjęcie decyzji odnośnie do krajowego znaku towarowego powstałego w wyniku konwersji.

2. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego lub wspólnotowy znak towarowy przekazane zgodnie z art. 113 nie mogą być poddane formalnym wymogom ustawodawstwa krajowego, które są różne od lub dodatkowe w stosunku do przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub rozporządzeniu wykonawczym.

3. Każdy centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej, do którego przekazywany jest wniosek, może wymagać, aby w terminie, który nie może być krótszy niż dwa miesiące, wnioskodawca:

a) uiścił opłatę krajową za zgłoszenie;

b) przedstawił, w jednym z języków urzędowych danego państwa, tłumaczenie wniosku oraz załączonych dokumentów;

▼B

c) wskazał adres do doręczeń w danym państwie członkowskim;

d) dostarczył przedstawienie znaku w liczbie egzemplarzy określonej przez dane państwo członkowskie.

TYTUŁ XII

URZĄD

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 115

Status prawny

1. Urząd jest organem Wspólnoty. Ma osobowość prawną.

2. W każdym z państw członkowskich ma zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym, może on w szczególności nabywać lub zbywać mienie nieruchome i ruchome oraz stawać przed sądem.

3. Urząd reprezentowany jest przez Prezesa.

Artykuł 116

Personel

1. Do personelu Urzędu stosuje się Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich, zwany dalej „regulaminem”, Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz reguły uchwalone wspólnie przez instytucje Wspólnot Europejskich w celu stosowania przepisów regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia, bez uszczerbku dla stosowania art. 136 do członków Izb Odwoławczych.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 125 Urząd wykonuje w stosunku do swoich pracowników kompetencje powierzone każdej instytucji na mocy regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników.

Artykuł 117

Przywileje i immunitety

Do Urzędu stosuje się Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich.

Artykuł 118

Odpowiedzialność

1. W zakresie odpowiedzialności umownej Urząd stosuje przepisy prawa właściwego dla umowy.

2. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania na mocy klauzuli arbitrażowej, znajdującej się w umowie zawartej przez Urząd.

▼B

3. W przypadku odpowiedzialności deliktowej Urząd naprawia szkody wyrządzone przez jego wydziały lub jego pracowników przy wykonywaniu ich funkcji zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla ustawodawstw państw członkowskich.

4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do rozpoznawania sporów dotyczących naprawienia szkód określonych w ust. 3.

5. Odpowiedzialność osobistą pracowników wobec Urzędu określają przepisy ich regulaminu pracowniczego lub mających zastosowanie warunków zatrudnienia.

Artykuł 119

Języki

1. Zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dokonuje się w jednym z języków urzędowych Wspólnoty Europejskiej.

2. Językami Urzędu są angielski, francuski, hiszpański, niemiecki i włoski.

3. Zgłaszający wskazuje drugi język, który jest językiem Urzędu i którego używanie akceptuje jako możliwy język postępowania w sprawie sprzeciwu, stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia.

Jeżeli zgłoszenie zostało dokonane w języku, który nie jest jednym z języków Urzędu, Urząd organizuje tłumaczenie zgłoszenia zgodnie z art. 26 ust. 1 na język wskazany przez zgłaszającego.

4. W przypadku gdy zgłaszający wspólnotowy znak towarowy jest jedyną stroną w postępowaniu przed Urzędem, językiem postępowania jest język używany przy zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego. Jeżeli zgłoszenie sporządzone jest w języku innym niż języki Urzędu, Urząd może wysyłać informacje pisemne do zgłaszającego w drugim języku wskazanym przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu.

5. Sprzeciw oraz wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie składa się w jednym z języków Urzędu.

6. Jeżeli język wybrany zgodnie z ust. 5 dla sprzeciwu lub dla wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie jest językiem zgłoszenia znaku towarowego lub drugim językiem wskazanym w tym zgłoszeniu, język ten jest językiem postępowania.

Jeżeli język wybrany zgodnie z ust. 5 dla sprzeciwu lub dla wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie nie jest ani językiem zgłoszenia znaku towarowego, ani drugim językiem wskazanym w tym zgłoszeniu, strona wnosząca sprzeciw lub strona ubiegająca się o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie zobowiązana jest przedstawić na własny koszt tłumaczenie swojego wniosku albo na język zgłoszenia znaku towarowego, pod warunkiem że jest to język Urzędu, albo na drugi język wskazany w zgłoszeniu. Tłumaczenie przedstawia się w terminie przewidzianym w rozporządzeniu wykonawczym. Język, na jaki wniosek został przetłumaczony, staje się językiem postępowania.

▼B

7. Strony w postępowaniach w sprawach sprzeciwu, stwierdzenia wygaśnięcia, unieważnienia lub odwołania mogą postanowić, że inny język urzędowy Wspólnoty Europejskiej jest językiem postępowania.

Artykuł 120

Publikacja i wpisy do rejestru

1. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego określone w art. 26 ust. 1 oraz wszystkie inne informacje, których publikacja przewidziana jest w niniejszym rozporządzeniu lub rozporządzeniu wykonawczym, publikowane są we wszystkich językach urzędowych Wspólnoty Europejskiej.

2. Wszystkich wpisów do rejestru wspólnotowych znaków towarowych dokonuje się we wszystkich językach urzędowych Wspólnoty Europejskiej.

3. W przypadkach wątpliwości autentyczny jest tekst w języku Urzędu, w którym zostało dokonane zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego. Jeżeli zgłoszenie zostało dokonane w języku urzędowym Wspólnoty Europejskiej innym niż jeden z języków Urzędu, autentyczny jest tekst w drugim języku wskazanym przez zgłaszającego.

Artykuł 121

Usługi w zakresie tłumaczeń wymagane dla funkcjonowania Urzędu zapewnia Centrum Tłumaczeń Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 122

Kontrola zgodności z prawem

1. Komisja kontroluje zgodność z prawem tych czynności Prezesa Urzędu, w odniesieniu do których prawo wspólnotowe nie przewiduje jakiekolwiek kontroli zgodności z prawem przez inny organ oraz czynności Komitetu Budżetowego przy Urzędzie na podstawie art. 138.

2. Komisja wymaga, aby każda bezprawna czynności określona w ust. 1 została zmieniona lub unieważniona.

3. Państwa członkowskie oraz każda osoba bezpośrednio i osobiście zainteresowana może zgłosić Komisji każdą wyraźną lub domniemaną czynność określoną w ust. 1 do kontroli przez Komisję zgodności z prawem tej czynności. Zgłoszenia do Komisji dokonuje się w ciągu jednego miesiąca od dnia, w którym zainteresowana strona dowiedziała się o danej czynności. Komisja podejmuje decyzję w ciągu trzech miesięcy. Brak decyzji w tym terminie oznacza, że sprawa została oddalona.

Artykuł 123

Dostęp do dokumentów

1. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji [1] stosuje się do dokumentów posiadanych przez Urząd.

[1] Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

▼B

2. Rada Administracyjna przyjmuje praktyczne uzgodnienia w celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia.

3. Decyzje podjęte przez Urząd na podstawie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić podstawę do wniesienia skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich lub być podstawą powództwa do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na warunkach ustanowionych odpowiednio w art. 195 i 230 Traktatu.

SEKCJA 2

Kierownictwo Urzędu

Artykuł 124

Kompetencje Prezesa

1. Urzędem kieruje Prezes.

2. W tym celu Prezes ma w szczególności następujące zadania i kompetencje:

a) podejmuje wszystkie niezbędne czynności, obejmujące przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikację obwieszczeń, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu;

b) może przedłożyć Komisji każdy wniosek zmiany niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia wykonawczego, regulaminu wewnętrznego Izb Odwoławczych oraz rozporządzeń dotyczących opłat, oraz każdych innych reguł mających zastosowanie do wspólnotowego znaku towarowego po konsultacji z Radą Administracyjną, oraz w przypadku przepisów dotyczących opłat oraz przepisów budżetowych niniejszego rozporządzenia, z Komitetem Budżetowym;

c) opracowuje preliminarz dochodów i wydatków Urzędu oraz wykonuje budżet;

d) corocznie przedkłada Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Administracyjnej sprawozdanie z działalności;

e) wykonuje w odniesieniu do pracowników kompetencje ustanowione w art. 116 ust. 2;

f) może delegować swoje kompetencje.

3. Prezes wspomagany jest przez jednego lub kilku wiceprezesów. W przypadku nieobecności lub niedyspozycji Prezesa wiceprezes lub jeden z wiceprezesów przejmuje jego funkcje zgodnie z procedurą ustaloną przez Radę Administracyjną.

Artykuł 125

Powoływanie wyższych urzędników

1. Prezes Urzędu powoływany jest przez Radę z listy najwyżej trzech kandydatów, którą sporządza Rada Administracyjna. Uprawnienia do odwołania Prezesa należą do Rady działającej na wniosek Rady Administracyjnej.

2. Kadencja Prezesa nie przekracza pięciu lat. Kadencja jest odnawialna.

▼B

3. Wiceprezesa lub wiceprezesów Urzędu powołuje się lub odwołuje zgodnie z ust. 1 po konsultacji z Prezesem.

4. Rada wykonuje uprawnienia dyscyplinarne w stosunku do urzędników określonych w ust. 1 i 3.

SEKCJA 3

Rada Administracyjna

Artykuł 126

Ustanowienie i kompetencje

1. Przy urzędzie ustanawia się Radę Administracyjną. Bez uszczerbku dla kompetencji powierzonych Komitetowi Budżetowemu w sekcji 5 – „Budżet i kontrola finansowa" – Rada Administracyjna ma kompetencje określone poniżej.

2. Rada Administracyjna sporządza listy kandydatów przewidziane w art. 125.

3. Rada Administracyjna doradza Prezesowi w sprawach podlegających właściwości Urzędu.

4. Rada Administracyjna jest konsultowana przed przyjęciem wytycznych dla rozpatrywania w Urzędzie, jak też w innych przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

5. Rada Administracyjna może wydawać opinie i żądać informacji od Prezesa oraz Komisji, jeżeli uzna to za konieczne.

Artykuł 127

Skład

1. W skład Rady Administracyjnej wchodzą przedstawiciele państw członkowskich, po jednym z każdego państwa członkowskiego, przedstawiciel Komisji oraz ich zastępcy.

2. Z zastrzeżeniem swojego regulaminu członkowie Rady Administracyjnej mogą być wspomagani przez doradców lub biegłych.

Artykuł 128

Przewodnictwo

1. Rada Administracyjna wybiera przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego spośród swoich członków. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego w przypadku, w którym nie może on pełnić swoich obowiązków.

2. Kadencja przewodniczącego i jego zastępcy trwa trzy lata. Kadencja jest odnawialna.

Artykuł 129

Posiedzenia

1. Posiedzenia Rady Administracyjnej zwołuje jej przewodniczący.

2. Prezes Urzędu bierze udział w posiedzeniach, jeżeli Rada Administracyjna nie postanowi inaczej.

▼B

3. Rada Administracyjna odbywa zwyczajne posiedzenie raz w roku; ponadto zbiera się z inicjatywy jej przewodniczącego lub na wniosek Komisji lub jednej trzeciej państw członkowskich.

4. Rada Administracyjna uchwala swój regulamin.

5. Rada Administracyjna podejmuje decyzje zwykłą większością przedstawicieli państw członkowskich. Jednakże decyzje, do podjęcia których Rada Administracyjna jest uprawniona na mocy art. 125 ust. 1 i 3, wymagają większości trzech czwartych przedstawicieli państw członkowskich. W obu przypadkach każde państwo członkowskie dysponuje jednym głosem.

6. Rada Administracyjna może zapraszać obserwatorów do udziału w jej w posiedzeniach.

7. Obsługa w zakresie sekretariatu Rady Administracyjnej jest zapewniana przez Urząd.

SEKCJA 4

Wykonywanie procedur

Artykuł 130

Kompetencje

Kompetencje w zakresie podejmowania decyzji w związku z procedurami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu mają:

a) eksperci;

b) wydziały sprzeciwów;

c) Wydział Administracji Znakami Towarowymi i Prawny;

d) wydziały unieważnień;

e) izby odwoławcze.

Artykuł 131

Eksperci

Ekspert odpowiada za decyzje podejmowane w imieniu Urzędu w odniesieniu do wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego, włącznie ze sprawami określonymi w art. 36, 37 i 68, z wyjątkiem sytuacji, w której odpowiedzialny jest Wydział Sprzeciwów.

Artykuł 132

Wydziały sprzeciwów

1. Wydział Sprzeciwów odpowiedzialny jest za podejmowanie decyzji w sprawie sprzeciwu wobec wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego.

2. Wydziały Unieważnień orzekają na posiedzeniach w składzie trzyosobowym. Co najmniej jeden z członków wydziału jest prawnikiem. W szczególnych przypadkach, określonych w rozporządzeniu wykonawczym, decyzje są podejmowane przez jednego członka wydziału.

▼B

Artykuł 133

Wydział Administracji Znakami Towarowymi i Prawny

1. Wydział Administracji Znakami Towarowymi i Prawny jest odpowiedzialny za te decyzje wymagane przez niniejsze rozporządzenie, które nie należą do zakresu kompetencji eksperta, Wydziału Sprzeciwów lub Wydziału Unieważnień. Wydział ten odpowiedzialny jest w szczególności za decyzje dotyczące wpisów do rejestru wspólnotowych znaków towarowych.

2. Jest on także odpowiedzialny za prowadzenie listy zawodowych pełnomocników określonej w art. 93.

3. Decyzje wydziału podejmowane są przez jednego członka.

Artykuł 134

Wydziały unieważnień

1. Wydział Unieważnień jest odpowiedzialny za podejmowanie decyzji dotyczących wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego.

2. Wydziały Unieważnień orzekają na posiedzeniach w składzie trzyosobowym. Co najmniej jeden z członków wydziału jest prawnikiem. W pewnych szczególnych przypadkach określonych w rozporządzeniu wykonawczym decyzje są podejmowane przez jednego członka wydziału.

Artykuł 135

Izby odwoławcze

1. Izby odwoławcze odpowiedzialne są za decyzje w sprawach odwołań od decyzji ekspertów, wydziałów sprzeciwów, Wydziału Administracji Znakami Towarowymi i Prawnego oraz wydziałów unieważnień.

2. Izby odwoławcze orzekają na posiedzeniach w składzie trzyosobowym, przy czym co najmniej dwóch członków składu Izby to prawnicy. W pewnych szczególnych przypadkach decyzje są podejmowane przez Izbę w rozszerzonym składzie, któremu przewodniczy Prezes Izb Odwoławczych lub członek, który musi być prawnikiem.

3. W celu wyznaczania specjalnych spraw, które podlegają jurysdykcji rozszerzonego składu Izby, należy brać pod uwagę stopień złożoności prawnej sprawy, znaczenie sprawy oraz specjalne okoliczności sprawy. Takie sprawy mogą być przekazane do rozstrzygnięcia przez rozszerzony skład Izby:

a) przez Prezydium Izb Odwoławczych, ustanowione zgodnie z przepisami określającymi zasady postępowania przed Izbami, stosowanie do art. 162 ust. 3; lub

b) przez Izbę rozpatrującą daną sprawę.

4. Skład rozszerzonej Izby i zasady jej zwoływania zostaną określone zgodnie z przepisami określającymi zasady postępowania przed izbami, stosownie do art. 162 ust. 3.

▼B

5. Dla wyznaczenia szczególnych spraw podlegających rozpoznaniu samodzielnie przez jednego członka izby należy brać pod uwagę brak złożoności podniesionych kwestii natury prawnej lub faktycznej, ograniczony zakres znaczenia sprawy oraz brak innych szczególnych okoliczności sprawy. Decyzja o przekazaniu sprawy do rozstrzygnięcia przez jednego członka Izby jest podejmowana przez Izbę rozstrzygającą sprawę. Dalsze szczegóły są określane przez izby w regulaminie wewnętrznym, o którym mowa w art. 162 ust. 3.

Artykuł 136

Niezawisłość członków izb odwoławczych

1. Prezes Izb Odwoławczych i przewodniczący poszczególnych Izb powoływani są, zgodnie z procedurą określoną w art. 125 dotyczącą powoływania Prezesa Urzędu, na okres pięciu lat. Nie mogą być odwołani ze swoich stanowisk w trakcie kadencji, chyba że zaistnieją poważne ku temu podstawy oraz jeśli Trybunał Sprawiedliwości na wniosek instytucji, która ich powołała, podejmie decyzję w tej sprawie. Kadencja Prezesa Izb Odwoławczych i przewodniczących poszczególnych Izb może być odnowiona na okres kolejnych pięciu lat, aż do czasu osiągnięcia przez nich wieku emerytalnego, o ile nie osiągną wieku emerytalnego w czasie nowej kadencji.

Prezes Izb Odwoławczych jest właściwy w sprawach dotyczących ich organizacji i zasad kierowania, a w szczególności:

a) przewodniczy Prezydium Izb Odwoławczych, które ustala reguły i organizację pracy Izb, w zakresie przewidzianym przez regulamin wewnętrzny Izb przewidziany w art. 162 ust. 3;

b) zapewnia wykonanie rozstrzygnięć tego Prezydium;

c) wskazuje przypadki, na podstawie których Prezydium Izb Odwoławczych formułuje obiektywne kryteria postępowania;

d) opracowuje i przekazuje Prezesowi Urzędu preliminarz wydatków, umożliwiający opracowanie odpowiedniego planu wydatków.

Prezes Izb Odwoławczych przewodniczy obradom rozszerzonego składu Izby.

Szczegółowe zasady postępowania przez Izbami uregulowane zostaną w art. 162 ust. 3.

2. Członkowie Izb Odwoławczych są powoływani przez Radę Administracyjną na okres pięciu lat. Ich kadencja może być odnowiona na następne okresy pięcioletnie lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji.

3. Członkowie Izb Odwoławczych nie mogą zostać odwołani ze stanowiska, chyba że istnieją poważne podstawy dla takiego odwołania, a Trybunał Sprawiedliwości, w efekcie skierowania do niego tej sprawy przez Radę Administracyjną na wniosek Prezesa Izb Odwoławczych, po konsultacji z Przewodniczącym Izb, do której należy dany członek Izby, podejmie taką decyzję.

▼B

4. Prezes Izb Odwoławczych oraz przewodniczący i członkowie Izb Odwoławczych są niezawiśli. W swoich rozstrzygnięciach nie są związani żadnymi instrukcjami.

5. Prezes Izb Odwoławczych i przewodniczący, jak również członkowie poszczególnych Izb odwoławczych nie mogą być ekspertami ani też członkami Wydziału Sprzeciwu, Wydziału Administracji Znakami Towarowymi i Wzorami, Wydziału Prawnego ani też Wydziału Unieważnień.

Artykuł 137

Wyłączenie i wniosek o wyłączenie

1. Eksperci i członkowie wydziałów ustanowionych wewnątrz Urzędu oraz izb odwoławczych nie mogą uczestniczyć w postępowaniach, jeżeli mają oni w tym swój osobisty interes lub jeżeli wcześniej występowali w charakterze pełnomocnika jednej ze stron. Dwóch z trzech członków Wydziału Sprzeciwów nie uczestniczy w rozpatrywaniu zgłoszenia. Członkowie Wydziału Unieważnień nie mogą uczestniczyć w postępowaniach, jeżeli uczestniczyli w podjęciu ostatecznej decyzji w sprawie w postępowaniu rejestracyjnym lub postępowaniu spornym. Członkowie izb odwoławczych nie mogą brać udziału w postępowaniu odwoławczym, jeżeli uczestniczyli w wydaniu orzeczenia stanowiącego przedmiot postępowania odwoławczego.

2. Jeżeli z któregokolwiek powodu wymienionego w ust. 1 lub z innego powodu członek Wydziału Unieważnień lub Izby Odwoławczej uważa, że nie powinien brać udziału w jakichkolwiek postępowaniach, powiadamia o tym odpowiednio Wydział lub Izbę.

3. Eksperci oraz członkowie wydziałów lub izby odwoławczej mogą być wyłączeni przez każdą ze stron z przyczyn wymienionych w ust. 1 lub z powodu podejrzenia o stronniczość. Wniosek o wyłączenie jest niedopuszczalny, jeżeli strona, będąc świadoma istnienia powodów do złożenia wniosku o wyłączenie, podjęła czynność procesową. Narodowość członka nie może stanowić podstawy zgłoszenia wniosku o wyłączenie.

4. Wydziały i izby odwoławcze podejmują decyzje co do tego, jaka czynność ma być podjęta w przypadkach określonych w ust. 2 i 3 bez udziału wskazanego członka. W celu podjęcia takiej decyzji członka, który się wyłączył lub co do którego złożono wniosek o wyłączenie, zastępuje w wydziale lub izbie odwoławczej zastępca.

SEKCJA 5

Budżet i kontrola finansowa

Artykuł 138

Komitet Budżetowy

1. Przy Urzędzie tworzy się Komitet Budżetowy. Komitet Budżetowy posiada kompetencje określone w niniejszej sekcji i w art. 38 ust. 4.

2. Artykuł 121 ust. 6, art. 127, 128 oraz art. 129 ust. 1–4, 6 i 7 stosuje się do Komitetu Budżetowego.

▼B

3. Komitet Budżetowy podejmuje decyzje zwykłą większością przedstawicieli państw członkowskich. Jednakże decyzje, do podjęcia których Komitet Budżetowy jest uprawniony na mocy przepisów art. 38 ust. 4, art. 140 ust. 3 i art. 143, wymagają większości trzech czwartych przedstawicieli państw członkowskich. W obu przypadkach każde państwo członkowskie dysponuje jednym głosem.

Artykuł 139

Budżet

1. Dla każdego roku budżetowego opracowuje się preliminarz dochodów i wydatków Urzędu i wykazuje w budżecie Urzędu, a każdym rokiem budżetowym jest rok kalendarzowy.

2. Budżet jest zrównoważony w odniesieniu do dochodów i wydatków.

3. Dochody obejmują, bez uszczerbku dla innych typów dochodów, opłaty ogółem należne na mocy przepisów dotyczących opłat, opłaty ogółem na mocy protokołu madryckiego określone w art. 140 za międzynarodową rejestrację wskazującą Wspólnoty Europejskie i inne opłaty dokonane na rzecz Umawiających się Stron protokołu madryckiego, opłaty należne na mocy deklaracji genewskiej, o której mowa w art. 106d rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych ([1]), za międzynarodową rejestrację wskazującą Wspólnotę Europejską i inne opłaty dokonane na rzecz Umawiających się Stron deklaracji genewskiej oraz, w niezbędnym zakresie, dotację przewidzianą jako szczególną pozycję w budżecie ogólnym Wspólnot Europejskich, w sekcji dotyczącej Komisji.

Artykuł 140

Opracowywanie budżetu

1. Prezes opracowuje dla każdego roku preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na następny rok i przekazuje go Komitetowi Budżetowemu z załączonym wykazem etatów najpóźniej do dnia 31 marca.

2. W przypadku gdy preliminarz budżetowy przewiduje wspólnotową dotację, Komitet Budżetowy niezwłocznie przesyła ten preliminarz do Komisji, która przekazuje go władzom budżetowym Wspólnot. Komisja może dołączyć opinię dotyczącą preliminarza wraz z alternatywnym preliminarzem.

3. Komitet Budżetowy przyjmuje budżet, zawierający wykaz etatów Urzędu. W przypadku gdy preliminarz budżetowy zawiera dotację z budżetu ogólnego Wspólnot, budżet Urzędu jest w razie potrzeby dostosowywany.

Artykuł 141

Audyt i kontrola

1. Funkcję audytu wewnętrznego określa się w ramach Urzędu w celu wykonywania jej zgodnie z odpowiednimi standardami międzynarodowymi. Wyznaczony przez przewodniczącego wewnętrzny rewident odpowiedzialny jest przed nim za sprawdzanie właściwego funkcjonowania systemów wykonywania budżetu Urzędu.

([1]) Dz.U. L 3 z 5.1.2002, s. 1.

▼B

2. Wewnętrzny rewident doradza przewodniczącemu w sprawach związanych z ryzykiem poprzez wydawanie niezależnych opinii na temat jakości systemu zarządzania i kontroli oraz przez wydawanie zaleceń mających na celu poprawę warunków wykonywania operacji oraz wspieranie należytego zarządzania finansami.

3. Odpowiedzialność za wprowadzenie systemów wewnętrznej kontroli i odpowiednich procedur dotyczących wykonywania jego zadań spoczywa na intendencie.

Artykuł 142

Kontrola sprawozdań finansowych

1. Nie później niż dnia 31 marca każdego roku Prezes przekazuje Komisji, Parlamentowi Europejskiemu, Komitetowi Budżetowemu oraz Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie finansowe Urzędu z dochodów i wydatków ogółem za poprzedni rok budżetowy. Trybunał Obrachunkowy bada je zgodnie z art. 248 Traktatu.

2. Komitet Budżetowy udziela Prezesowi Urzędu absolutorium z wykonania budżetu.

Artykuł 143

Przepisy finansowe

Komitet Budżetowy przyjmuje, po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym Wspólnot Europejskich i Komisją, wewnętrzne przepisy finansowe, określające w szczególności procedury sporządzania i wykonania budżetu Urzędu. W zakresie, w jakim jest to zgodne ze szczególnym charakterem Urzędu, przepisy finansowe są oparte na przepisach finansowych przyjętych dla innych organów utworzonych przez Wspólnotę.

Artykuł 144

Rozporządzenia dotyczące opłat

1. Rozporządzenia dotyczące opłat określają w szczególności wysokość opłat i sposoby ich uiszczania.

2. Wysokość opłat ustala się na poziomie, który zapewnia, że przychody są w zasadzie wystarczające dla zrównoważenia budżetu Urzędu.

3. Rozporządzenia dotyczące opłat są przyjmowane i zmieniane zgodnie z procedurą określoną w art. 163 ust 2.

TYTUŁ XIII

MIĘDZYNARODOWA REJESTRACJA ZNAKÓW

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 145

Stosowanie przepisów

Jeżeli niniejszy tytuł nie stanowi inaczej, niniejsze rozporządzenie i rozporządzenia wykonawcze do niego mają zastosowanie do międzynarodowych rejestracji na mocy Protokołu odnoszącego się do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, przyjętego

▼B

w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r. (zwanych dalej odpowiednio „międzynarodowymi rejestracjami" i „protokołem madryckim"), opartych na zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego lub na wspólnotowym znaku towarowym i do rejestracji znaków w międzynarodowym rejestrze prowadzonym przez Biuro Międzynarodowe Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (zwanych dalej odpowiednio „międzynarodowymi rejestracjami" i „Biurem Międzynarodowym") wskazujących Wspólnotę Europejską.

SEKCJA 2

Międzynarodowa rejestracja na podstawie zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych i wspólnotowych znaków towarowych

Artykuł 146

Dokonywanie zgłoszenia międzynarodowego

1. Zgłoszeń międzynarodowych w zastosowaniu art. 3 protokołu madryckiego na podstawie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego lub na podstawie wspólnotowego znaku towarowego dokonuje się w Urzędzie.

2. W przypadku gdy zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się, zanim znak, na którym ma zostać oparta rejestracja międzynarodowa, został zarejestrowany jako wspólnotowy znak towarowy, wnioskujący o międzynarodową rejestrację musi wskazać, czy rejestracja międzynarodowa ma zostać oparta na zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego czy na rejestracji. W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa ma zostać oparta na wspólnotowym znaku towarowym po jego rejestracji, zgłoszenie międzynarodowe uznaje się za doręczone do Urzędu z datą rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

Artykuł 147

Forma i treść zgłoszenia międzynarodowego

1. Zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się w jednym z języków urzędowych Wspólnoty Europejskiej, wykorzystując formularz przygotowany przez Urząd. Jeżeli zgłaszający nie wskaże inaczej na tym formularzu w momencie dokonywania zgłoszenia międzynarodowego, Urząd prowadzi korespondencję z dokonującym zgłoszenia w języku, w którym został wypełniony standardowy formularz.

2. Jeżeli zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się w języku, który nie jest jednym z języków dozwolonych na mocy protokołu madryckiego, zgłaszający musi wskazać drugi język spośród tych języków. Ma to być język, w którym Urząd przedkłada zgłoszenie międzynarodowe w Biurze Międzynarodowym.

3. W przypadku gdy zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się w języku innym niż jeden z języków dozwolonych na mocy protokołu madryckiego do dokonywania zgłoszeń międzynarodowych, zgłaszający może przedstawić tłumaczenie wykazu towarów lub usług w języku, w którym zgłoszenie międzynarodowe ma zostać przedłożone w Biurze Międzynarodowym w zastosowaniu ust. 2.

4. Urząd niezwłocznie przekazuje zgłoszenia międzynarodowe do Biura Międzynarodowego.

▼B

5. Dokonanie zgłoszenia międzynarodowego podlega opłacie wnoszonej na rzecz Urzędu. W przypadkach określonych w art. 146 ust. 2 zdanie drugie opłata należna jest z datą rejestracji wspólnotowego znaku towarowego. Zgłoszenie uznaje się za dokonane w momencie wniesienia wymaganej opłaty.

6. Zgłoszenie międzynarodowe musi spełniać odpowiednie warunki ustanowione w rozporządzeniu wykonawczym.

Artykuł 148

Zapisywanie w aktach i w rejestrze

1. Datę i numer rejestracji międzynarodowej opartej na zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego zapisuje się w aktach tego zgłoszenia. Gdy zgłoszenie skutkuje wspólnotowym znakiem towarowym, datę i numer rejestracji międzynarodowej umieszcza się w rejestrze.

2. Datę i numer rejestracji międzynarodowej opartej na wspólnotowym znaku towarowym umieszcza się w rejestrze.

Artykuł 149

Wniosek o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu rejestracji międzynarodowej

Wniosek o rozszerzenie terytorialne złożony po dokonaniu rejestracji międzynarodowej w zastosowaniu art. 3b ust. 2 protokołu madryckiego może być wniesiony za pośrednictwem Urzędu. Wniosek musi zostać wniesiony w języku, w którym w zastosowaniu art. 147 dokonano zgłoszenia międzynarodowego.

Artykuł 150

Opłaty międzynarodowe

Wszelkie opłaty płatne na rzecz Biura Międzynarodowego na mocy protokołu madryckiego wnosi się bezpośrednio do Biura Międzynarodowego.

SEKCJA 3

Rejestracje międzynarodowe wskazujące Wspólnotę Europejską

Artykuł 151

Skutki rejestracji międzynarodowych wskazujących Wspólnotę Europejską

1. Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską ma ten sam skutek co zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego od dnia jej rejestracji w zastosowaniu art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub od dnia późniejszego wskazania Wspólnoty Europejskiej w zastosowaniu art. 3b ust. 2 protokołu madryckiego.

2. Jeżeli nie notyfikowano odmowy w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 protokołu madryckiego lub jeżeli wszelkie odmowy zostały wycofane, od dnia określonego w ust. 1 rejestracja międzynarodowa znaku wskazującego Wspólnotę Europejską ma ten sam skutek co rejestracja znaku jako wspólnotowy znak towarowy.

▼B

3. Do celów stosowania art. 9 ust. 3 publikacja danych szczegółowych rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską w zastosowaniu art. 152 ust. 1 zastępuje publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, a publikacja w zastosowaniu art. 152 ust. 2 zastępuje publikację rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

Artykuł 152

Publikacja

1. Urząd publikuje datę rejestracji znaku wskazującego Wspólnotę Europejską w zastosowaniu art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub datę późniejszego wskazania Wspólnoty Europejskiej w zastosowaniu art. 3b ust. 2 protokołu madryckiego, język dokonania zgłoszenia międzynarodowego i drugi język wskazany przez zgłaszającego, numer rejestracji międzynarodowej i datę publikacji takiej rejestracji w czasopiśmie wydawanym przez Biuro Międzynarodowe, przedstawienie znaku i numery klas towarów lub usług, w odniesieniu do których zastrzeżona jest ochrona.

2. Jeżeli żadna odmowa ochrony rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską nie została notyfikowana zgodnie z art. 5 ust. 1 lub 2 protokołu madryckiego lub jeżeli wszelkie odmowy zostały wycofane, Urząd publikuje ten fakt, łącznie z numerem rejestracji międzynarodowej i, tam gdzie ma to zastosowanie, datą publikacji takiej rejestracji w czasopiśmie wydawanym przez Biuro Międzynarodowe.

Artykuł 153

Zasada starszeństwa

1. Wnioskujący o międzynarodową rejestrację wskazującą Wspólnotę Europejską może zgodnie z art. 34 zastrzec w zgłoszeniu międzynarodowym zasadę starszeństwa wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, w tym znaku towarowego zarejestrowanego w krajach Beneluksu lub zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim.

2. Posiadacz rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską może, zgodnie z art. 35, od dnia publikacji skutków takiej rejestracji w zastosowaniu art. 152 ust. 2 zastrzec w Urzędzie zasadę starszeństwa wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, w tym zarejestrowanego w krajach Beneluksu lub zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim. Urząd odpowiednio notyfikuje Biuro Międzynarodowe.

Artykuł 154

Badanie bezwzględnych podstaw odmowy

1. Rejestracje międzynarodowe wskazujące Wspólnotę Europejską podlegają badaniu w odniesieniu do bezwzględnych podstaw odmowy w taki sam sposób, jak zgłoszenia wspólnotowych znaków towarowych.

2. Nie można odmówić ochrony rejestracji międzynarodowej, zanim posiadacz rejestracji międzynarodowej nie miał możliwości, aby zrzec się lub ograniczyć ochronę w odniesieniu do Wspólnoty Europejskiej lub aby przedstawić swoje stanowisko.

▼B

3. Odmowa ochrony zastępuje odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

4. W przypadku gdy odmawia się ochrony rejestracji międzynarodowej w drodze decyzji na mocy niniejszego artykułu, która stała się prawomocna, lub w przypadku gdy posiadacz rejestracji międzynarodowej zrzekł się ochrony w odniesieniu do Wspólnoty Europejskiej w zastosowaniu ust. 2, Urząd zwraca posiadaczowi rejestracji międzynarodowej część opłaty, która zostanie określona w rozporządzeniu wykonawczym.

Artykuł 155

Rozpatrywanie

1. Urząd sporządza wspólnotowe sprawozdanie z rozpatrywania przewidziane w art. 38 ust. 1, gdy otrzyma notyfikację rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu przez Urząd notyfikacji rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską Urząd przekazuje jej egzemplarz do centralnego urzędu zajmującego się ochroną własności przemysłowej każdego państwa członkowskiego, które powiadomiło Urząd o swojej decyzji o rozpatrywaniu w ramach własnego rejestru znaków towarowych zgodnie z art. 38 ust. 2.

3. Artykuł 38 ust. 3–6 stosuje się *mutatis mutandis*.

4. Urząd powiadamia właścicieli wszelkich wcześniejszych wspólnotowych znaków towarowych lub zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych wymienionych we wspólnotowym sprawozdaniu z rozpatrywania o publikacji rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską zgodnie z art. 152 ust. 1.

Artykuł 156

Sprzeciw

1. Przeciwko rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską przysługuje sprzeciw w taki sam sposób, jak w przypadku opublikowanych zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych.

2. Zawiadomienie o sprzeciwie wnosi się w terminie trzech miesięcy, który rozpoczyna się sześć miesięcy po dniu publikacji w zastosowaniu art. 152 ust. 1. Sprzeciw traktuje się za należycie wniesiony, jeśli uiszczona została opłata za sprzeciw.

3. Odmowa ochrony zastępuje odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

4. W przypadku gdy odmawia się ochrony rejestracji międzynarodowej w drodze decyzji na mocy niniejszego artykułu, która stała się prawomocna lub w przypadku gdy posiadacz rejestracji międzynarodowej zrzekł się ochrony w odniesieniu do Wspólnoty Europejskiej, zanim decyzja na mocy niniejszego artykułu stała się prawomocna, Urząd zwraca posiadaczowi rejestracji międzynarodowej część opłaty, która zostanie określona w rozporządzeniu wykonawczym.

▼B

Artykuł 157

Zastąpienie wspólnotowego znaku towarowego rejestracją międzynarodową

Urząd umieszcza, na wniosek, uwagę w rejestrze, że wspólnotowy znak towarowy został uznany za zastąpiony przez rejestrację międzynarodową zgodnie z art. 4a protokołu madryckiego.

Artykuł 158

Unieważnienie skutków rejestracji międzynarodowej

1. Skutki rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską mogą zostać unieważnione.

2. Wniosek o unieważnienie skutków rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską zastępuje wniosek o uznanie cofnięcia przewidziany w art. 51 lub wniosek o unieważnienie przewidziany w art. 52 lub art. 53.

Artykuł 159

Przekształcenie wskazania Wspólnoty Europejskiej przez rejestrację międzynarodową w zgłoszenie krajowego znaku towarowego lub we wskazanie państw członkowskich

1. W przypadku gdy wskazanie Wspólnoty Europejskiej przez rejestrację międzynarodową zostało odrzucone lub utraciło skuteczność prawną, posiadacz rejestracji międzynarodowej może wnioskować o przekształcenie wskazania Wspólnoty Europejskiej:

a) w krajowe zgłoszenie znaku towarowego w zastosowaniu art. 112, 113 i 114;

b) we wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego lub Porozumienia madryckiego dotyczącego międzynarodowej rejestracji znaków przyjętego w Madrycie dnia 14 kwietnia 1891 r., poddanego rewizji i zmienionego (zwanego dalej „porozumieniem madryckim"), pod warunkiem że w dniu złożenia wniosku o przekształcenie było możliwe wskazanie tego państwa bezpośrednio na mocy protokołu madryckiego lub porozumienia madryckiego. Artykuły 112, 113 i 114 stosuje się.

2. Krajowe zgłoszenie znaku towarowego lub wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego lub porozumienia madryckiego, wynikające z przekształcenia wskazania Wspólnoty Europejskiej przez rejestrację międzynarodową, korzysta, w odniesieniu do zainteresowanego państwa członkowskiego, z daty rejestracji międzynarodowej w zastosowaniu art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub z daty rozszerzenia na Wspólnotę Europejską w zastosowaniu art. 3b ust. 2 protokołu madryckiego, jeżeli to drugie zostało dokonane później niż rejestracja międzynarodowa, lub z daty pierwszeństwa tej rejestracji i, tam gdzie ma to zastosowanie, zasady starszeństwa znaku towarowego tego państwa, zastrzeżonej na mocy art. 153.

3. Wniosek o przekształcenie publikuje się.

▼B

Artykuł 160

Używanie znaku podlegającego rejestracji międzynarodowej

Do celów stosowania art. 15 ust. 1, art. 42 ust. 2, art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 57 ust. 2 data publikacji w zastosowaniu art. 152 ust. 2 zastępuje datę rejestracji do celów określenia daty, z którą znak podlegający rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską musi wejść do faktycznego użycia we Wspólnocie.

Artykuł 161

Przekształcenie

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 przepisy mające zastosowanie do zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych stosuje się *mutatis mutandis* do wniosków o przekształcenie rejestracji międzynarodowych w zgłoszenia wspólnotowych znaków towarowych w zastosowaniu art. 9d protokołu madryckiego.

2. Jeżeli wniosek o przekształcenie odnosi się do rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską, a jego dane szczegółowe zostały opublikowane zgodnie z art. 152 ust. 2, nie stosuje się art. 37–42.

TYTUŁ XIV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 162

Wspólnotowe przepisy wykonawcze

1. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia przyjmuje się w rozporządzeniu wykonawczym.

2. Poza opłatami przewidzianymi w poprzednich artykułach opłaty pobierane są zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustanowionymi w rozporządzeniu wykonawczym, w przypadkach wymienionych poniżej:

a) opóźniona płatność opłaty rejestracyjnej;

b) wydanie egzemplarza świadectwa rejestracji;

c) rejestracja licencji lub innego prawa w odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego;

d) rejestracja licencji lub innego prawa w odniesieniu do zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego;

e) uchylenie rejestracji licencji lub innego prawa;

f) zmiana zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego;

g) wydanie wyciągu z rejestru;

h) wgląd do akt;

i) wydanie kopii dokumentów z akt;

▼B

j) wydanie uwierzytelnionych odpisów wniosku;

k) udostępnienie informacji zawartych w aktach;

l) sprawdzenie ustalenia kosztów proceduralnych do zwrotu.

3. Rozporządzenie wykonawcze oraz regulamin wewnętrzny izb odwoławczych przyjmuje się i zmienia zgodnie z procedurą określoną w art. 163 ust. 2.

Artykuł 163

Utworzenie komitetu i procedura przyjmowania rozporządzeń wykonawczych

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem ds. Opłat, Zasad Wdrażania oraz Procedury Pracy Kolegiów Odwoławczych Biura Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym (znaki towarowe i wzory przemysłowe).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 164

Zgodność z innymi przepisami prawa wspólnotowego

Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006, w szczególności jego art. 14.

Artykuł 165

Przepisy związane z rozszerzeniem Wspólnoty

▼A1

1. Od dnia przystąpienia Bułgarii, Republiki Czeskiej, Estonii, Chorwacji, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Rumunii, Słowenii i Słowacji (zwanych dalej „nowym państwem członkowskim” / „nowymi państwami członkowskimi”), wspólnotowy znak towarowy zarejestrowany lub zgłoszony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przed dniami ich przystąpienia ulega rozszerzeniu na terytorium tych państw członkowskich, tak aby wywierał taki sam skutek w całej Wspólnocie.

▼B

2. Nie można odmówić rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, będącego przedmiotem zgłoszenia w dniu przystąpienia, na podstawie którejkolwiek z bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1, jeżeli możliwość zastosowania tych podstaw wynikałaby z samego faktu przystąpienia nowego państwa członkowskiego.

3. Jeżeli zgłoszenie o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego zostało dokonane w ciągu sześciu miesięcy poprzedzających dzień przystąpienia, sprzeciw może być wniesiony na podstawie art. 41, jeżeli wcześniejszy znak towarowy lub inne wcześniejsze prawo w rozumieniu art. 8 zostało nabyte w nowym państwie członkowskim przed przystąpieniem, o ile nabycie to nastąpiło w dobrej wierze, a data zgłoszenia lub – jeśli ma to zastosowanie – data pierwszeństwa lub data nabycia

▼B

w nowym państwie członkowskim wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego prawa poprzedza datę zgłoszenia lub – jeśli ma to zastosowanie – datę pierwszeństwa wspólnotowego zgłoszonego znaku towarowego.

4. Nie można unieważnić wspólnotowego znaku towarowego, o którym mowa w ust. 1:

a) na mocy art. 52, jeżeli podstawy nieważności znajdą zastosowanie w wyniku samego faktu przystąpienia nowego państwa członkowskiego;

b) na mocy art. 53 ust. 1 i 2, jeżeli wcześniejsze prawo krajowe zostało zarejestrowane, zgłoszone lub nabyte w nowym państwie członkowskim przed dniem przystąpienia.

5. Używanie wspólnotowego znaku towarowego, o którym jest mowa w ust. 1, może być zakazane zgodnie z art. 110 i 111, jeżeli wcześniejszy znak towarowy lub inne wcześniejsze prawo zostało zarejestrowane, zgłoszone lub nabyte w dobrej wierze w nowym państwie członkowskim przed dniem przystąpienia tego państwa lub – jeśli ma to zastosowanie – ma datę pierwszeństwa wcześniejszą od dnia przystąpienia tego państwa.

Artykuł 166

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 40/94, zmienione aktami zawartymi w załączniku I, zostaje uchylone.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 167

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki wymagane do celów stosowania art. 95 i 114 w terminie trzech lat od wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 40/94.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i lista jego kolejnych zmian

(o których mowa w art. 166)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/49 (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 3288/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 83)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 36)	Jedynie załącznik III pkt 48
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1653/2003 (Dz.U. L 245 z 29.9.2003, s. 36)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1992/2003 (Dz.U. L 296 z 14.11.2003, s. 1)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 422/2004 (Dz.U. L 70 z 9.3.2004, s. 1	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1891/2006 (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 14)	Jedynie art. 1
Załącznik II, część 4 C I Aktu przystąpienia z 2003 r. (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 342)	
Załącznik III, pkt 1.I Aktu przystąpienia z 2005 r. (Dz.U. L 157 z 21.6.2005, s. 231)	

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 40/94	Niniejsze rozporządzenie
Artykuły 1–14	Artykuły 1–14
Artykuł 15 ust. 1	Artykuł 15 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 15 ust. 2 słowa wprowadzające	Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi słowa wprowadzające
Artykuł 15 ust. 2 lit. a)	Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a)
Artykuł 15 ust. 2 lit. b)	Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. b)
Artykuł 15 ust. 3	Artykuł 15 ust. 2
Artykuł 16–36	Artykuł 16–36
Artykuł 37	—
Artykuł 38	Artykuł 37
Artykuł 39	Artykuł 38
Artykuł 40	Artykuł 39
Artykuł 41	Artykuł 40
Artykuł 42	Artykuł 41
Artykuł 43	Artykuł 42
Artykuł 44	Artykuł 43
Artykuł 44*a*	Artykuł 44
Artykuł 45–48	Artykuł 45–48
Artykuł 48*a*	Artykuł 49
Artykuł 49	Artykuł 50
Artykuł 50	Artykuł 51
Artykuł 51	Artykuł 52
Artykuł 52	Artykuł 53
Artykuł 53	Artykuł 54
Artykuł 54	Artykuł 55
Artykuł 55	Artykuł 56
Artykuł 56	Artykuł 57
Artykuł 57	Artykuł 58
Artykuł 58	Artykuł 59
Artykuł 59	Artykuł 60
Artykuł 60	Artykuł 61
Artykuł 60*a*	Artykuł 62
Artykuł 61	Artykuł 63
Artykuł 62	Artykuł 64
Artykuł 63	Artykuł 65
Artykuł 64	Artykuł 66
Artykuł 65	Artykuł 67
Artykuł 66	Artykuł 68
Artykuł 67	Artykuł 69
Artykuł 68	Artykuł 70
Artykuł 69	Artykuł 71
Artykuł 70	Artykuł 72
Artykuł 71	Artykuł 73
Artykuł 72	Artykuł 74

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 40/94	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 73	Artykuł 75
Artykuł 74	Artykuł 76
Artykuł 75	Artykuł 77
Artykuł 76	Artykuł 78
Artykuł 77	Artykuł 79
Artykuł 77*a*	Artykuł 80
Artykuł 78	Artykuł 81
Artykuł 78*a*	Artykuł 82
Artykuł 79	Artykuł 83
Artykuł 80	Artykuł 84
Artykuł 81	Artykuł 85
Artykuł 82	Artykuł 86
Artykuł 83	Artykuł 87
Artykuł 84	Artykuł 88
Artykuł 85	Artykuł 89
Artykuł 86	Artykuł 90
Artykuł 87	Artykuł 91
Artykuł 88	Artykuł 92
Artykuł 89	Artykuł 93
Artykuł 90	Artykuł 94
Artykuł 91	Artykuł 95
Artykuł 92	Artykuł 96
Artykuł 93	Artykuł 97
Artykuł 94 ust. 1 słowa wprowadzające	Artykuł 98 ust. 1 słowa wprowadzające
Artykuł 94 ust. 1 tiret pierwsze	Artykuł 98 ust. 1 lit. a)
Artykuł 94 ust. 1 tiret drugie	Artykuł 98 ust. 1 lit. b)
Artykuł 94 ust. 2	Artykuł 98 ust. 2
Artykuł 95	Artykuł 99
Artykuł 96	Artykuł 100
Artykuł 97	Artykuł 101
Artykuł 98	Artykuł 102
Artykuł 99	Artykuł 103
Artykuł 100	Artykuł 104
Artykuł 101	Artykuł 105
Artykuł 102	Artykuł 106
Artykuł 103	Artykuł 107
Artykuł 104	Artykuł 108
Artykuł 105	Artykuł 109
Artykuł 106	Artykuł 110
Artykuł 107	Artykuł 111
Artykuł 108	Artykuł 112
Artykuł 109	Artykuł 113
Artykuł 110	Artykuł 114
Artykuł 111	Artykuł 115
Artykuł 112	Artykuł 116
Artykuł 113	Artykuł 117
Artykuł 114	Artykuł 118

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 40/94	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 115	Artykuł 119
Artykuł 116	Artykuł 120
Artykuł 117	Artykuł 121
Artykuł 118	Artykuł 122
Artykuł 118*a*	Artykuł 123
Artykuł 119	Artykuł 124
Artykuł 120	Artykuł 125
Artykuł 121 ust. 1 i 2	Artykuł 126 ust. 1 i 2
Artykuł 121 ust. 3	—
Artykuł 121 ust. 4	Artykuł 126 ust. 3
Artykuł 121 ust. 5	Artykuł 126 ust. 4
Artykuł 121 ust. 6	Artykuł 126 ust. 5
Artykuł 122	Artykuł 127
Artykuł 123	Artykuł 128
Artykuł 124	Artykuł 129
Artykuł 125	Artykuł 130
Artykuł 126	Artykuł 131
Artykuł 127	Artykuł 132
Artykuł 128	Artykuł 133
Artykuł 129	Artykuł 134
Artykuł 130	Artykuł 135
Artykuł 131	Artykuł 136
Artykuł 132	Artykuł 137
Artykuł 133	Artykuł 138
Artykuł 134	Artykuł 139
Artykuł 135	Artykuł 140
Artykuł 136	Artykuł 141
Artykuł 137	Artykuł 142
Artykuł 138	Artykuł 143
Artykuł 139	Artykuł 144
Artykuł 140	Artykuł 145
Artykuł 141	Artykuł 146
Artykuł 142	Artykuł 147
Artykuł 143	Artykuł 148
Artykuł 144	Artykuł 149
Artykuł 145	Artykuł 150
Artykuł 146	Artykuł 151
Artykuł 147	Artykuł 152
Artykuł 148	Artykuł 153
Artykuł 149	Artykuł 154
Artykuł 150	Artykuł 155
Artykuł 151	Artykuł 156
Artykuł 152	Artykuł 157
Artykuł 153	Artykuł 158
Artykuł 154	Artykuł 159
Artykuł 155	Artykuł 160
Artykuł 156	Artykuł 161

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 40/94	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 157 ust. 1	Artykuł 162 ust. 1
Artykuł 157 ust. 2 słowa wprowadzające	Artykuł 162 ust. 2 słowa wprowadzające
Artykuł 157 ust. 2 pkt 2	Artykuł 162 ust. 2 lit. a)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 3	Artykuł 162 ust. 2 lit. b)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 5	Artykuł 162 ust. 2 lit. c)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 6	Artykuł 162 ust. 2 lit. d)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 7	Artykuł 162 ust. 2 lit. e)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 8	Artykuł 162 ust. 2 lit. f)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 9	Artykuł 162 ust. 2 lit. g)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 10	Artykuł 162 ust. 2 lit. h)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 11	Artykuł 162 ust. 2 lit. i)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 12	Artykuł 162 ust. 2 lit. j)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 13	Artykuł 162 ust. 2 lit. k)
Artykuł 157 ust. 2 pkt 14	Artykuł 162 ust. 2 lit. l)
Artykuł 157 ust. 3	Artykuł 162 ust. 3
Artykuł 158	Artykuł 163
Artykuł 159	Artykuł 164
Artykuł 159*a* ust. 1, 2 i 3	Artykuł 165 ust. 1, 2 i 3
Artykuł 159*a* ust. 4 słowa wprowadzające	Artykuł 165 ust. 4 słowa wprowadzające
Artykuł 159*a* ust. 4 tiret pierwsze	Artykuł 165 ust. 4 lit. a)
Artykuł 159*a* ust. 4 tiret drugie	Artykuł 165 ust. 4 lit. b)
Artykuł 159*a* ust. 5	Artykuł 165 ust. 5
—	Artykuł 166
Artykuł 160 ust. 1	Artykuł 167 ust. 1
Artykuł 160 ust. 2	Artykuł 167 ust. 2
Artykuł 160 ust. 3 i 4	—
—	Załącznik I
—	Załącznik II